

Μνήμων

Τόμ. 2 (1972)

Τ Ο Μ Ο Σ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Σ

ΜΝΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΠΡΟΜΠΟΝΑ : 'Η συγγένεια Μακεδονικής και Μικη-
ναϊκής διαλέκτου • ΑΝΝΑΣ ΡΑΜΟΥ - ΧΑΨΙΑΔΗ : Οί 'Ικέται παρά
τοῖς ἀρχαίοις 'Ελλήσι • ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ - ΣΙΜΟ-
ΠΟΥΛΟΥ : 'Η πολιτική και διπλωματική παρουσία τοῦ Κ. Ζωγράφου
στόν 'Αγώνα (1821 - 1827) • ΟΔΓΑΣ ΠΑΛΑΓΓΙΑ : Δυὸ νοο - αττικά
ἡμέρηα στὸ 'Εθνικὸ Μουσείο • ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΡΔΙΚΑ : 'Η ἴδρυση τοῦ
ἐλληνικοῦ προξενείου τῆς Μάλτας (1827) • ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΠΑΝΝΟ-
ΠΟΥΛΟΥ : Τὰ τοιφλίκια τοῦ Βελή πασᾶ υἱοῦ τοῦ 'Αλή πασᾶ • ΑΝ-
ΝΑΣ ΡΑΜΟΥ - ΧΑΨΙΑΔΗ : Πολιτειακαὶ μεταβολαὶ τῶν Ροδίων ἀπὸ 404 -
351 π.Χ. • ΕΙΡΗΝΗΣ Ν. ΠΑΡΔΑΛΗ : Δύο Ναυτικά 'Ημερολόγια τοῦ
'Αγῶνος • ΧΡΗΣΤΟΥ Κ. ΛΟΥΚΟΥ : 'Η περιοδεία τοῦ 'Ανδρέα Με-
ταξᾶ στὴν Πελοπόννησο (1830) • ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΕΤΑΛΑ : 'Αξιωμα-
τοῦχοι στὴν αὐλὴ τοῦ 'Αλή πασᾶ • ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΚΑΤΗΦΟΡΗ : 'Ενέρ-
γειες τοῦ 'Ιωάννου Φιλήμονος γιὰ τὴν ἐκδόση φιλοκαποδιστριακῆς ἐφη-
μερίδας. • ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΠΡΟΜΠΟΝΑ : Τοπωνυμικαὶ διασαφῆσεις.

Α Β Η Ν Α Ι 1 9 7 2

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ (1821-1827)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ - ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

doi: [10.12681/mnimon.140](https://doi.org/10.12681/mnimon.140)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ - ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ Μ. (1972). Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ (1821-1827). *Μνήμων*, 2, 81–104. <https://doi.org/10.12681/mnimon.140>

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ (1821 - 1827)

Ἡ πολιτικὴ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης καὶ οἱ κύριες μορφές τῆς ἔχουν ἀρκετὰ ἀπασχολήσει τὴν ἔρευνα. Ὡστόσο τὸ ὕλικὸ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πάντα πολὺ πλούσιο, οἱ πηγές ἀρκετὰ ἀνεκμετάλλευτες καὶ οἱ δρόμοι ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ἐξακρίβωση τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητας ποικίλοι. Συνήθως βασιζόμαστε στὶς πρῶτες μορφές, στοὺς ἥρωες, καὶ μᾶς διαφεύγει πῶς, πολλὰς φορές, πρόσωπα μὲ μειωμένη ἱστορικὴ προβολή, πρόσωπα δευτερεύοντα, μποροῦν νὰ μᾶς διαφωτίσουν πληρέστερα.

Ὁ πολιτικὸς καὶ διπλωμάτης Κωνσταντῖνος Ζωγράφος ἀνήκει στοὺς «ἥσσονες» αὐτοὺς τῆς πολιτικῆς ἱστορίας τοῦ ἀγώνα. Εἰδήσεις γι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχουν παρὰ ἐλάχιστες, δημοσιευμένες σὲ γενικὲς ἱστορίες τῆς Ἐπανάστασης, σὲ ἀπομνημονεύματα ἀγωνιστῶν καὶ σὲ εἰδικότερες μελέτες. Τὶς περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὴν πολιτικὴ του θέση στὸν ἀγώνα μᾶς δίνουν λίγα προσωπικά του γράμματα, μερικὲς ἀναφορές του, καθὼς καὶ διάφορες μνεῖες γι' αὐτὸν, σκόρπιες σὲ δημοσιευμένα καὶ ἀνέκδοτα ἀρχεῖα.

Ἡ παρουσία τοῦ Ζωγράφου στὴν ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα εἶναι δευτερεύουσα καὶ σχεδὸν ἀσήμαντη· ἀργότερα, μετὰ τὸν Καποδίστρια, θὰ ἀποκτήσῃ ὑψηλὰ ἀξιώματα καὶ μεγαλύτερη ἐπιρροή. Ἀξίζει ὥστόσο νὰ ἐξετασθοῦν τὰ πρῶτα βήματα τῆς πολιτικῆς καὶ διπλωματικῆς του σταδιοδρομίας μέσα στὸν ἀγώνα, σὲ σχέση πάντα μὲ τὶς πολιτικὲς ἐξελίξεις τῆς περιόδου ἐκείνης, ὥστε ἡ ἐρμηνεία τῆς μετέπειτα πολιτικῆς του νὰ εἶναι εὐκολώτερη καὶ ὀρθότερη.

Στὴν ἐργασία αὐτὴ θὰ δοῦμε τὸν Κωνσταντῖνο Ζωγράφο σὰν ἓνα χαρακτηριστικὸ ἐκπρόσωπο «πολιτικοῦ» τῆς Ἐπανάστασης. Θὰ τὸν παρακολουθήσουμε ἐκφραστὴ πολιτικῶν ἰδεῶν συντηρητικῶν καὶ ὀλιγαρχικῶν, μὰ σχεδὸν πάντοτε ρεαλιστικῶν· φορέα τῆς νοστορπίας καὶ τῆς ἰδεολογίας τῶν δυτικοθρεμμένων Ἑλλήνων καὶ ἀκόμα φατριασθῆ, ἀγγλόφιλο καὶ μοναρχικό. Κυρίως θὰ ἀναγνωρίσουμε στὴ συμπεριφορὰ του τὴν τυπικὴ ἀντίφαση, ποὺ ἄλλοτε τὸν ὥθει νὰ συμμετέχῃ σὲ διάφορες μηχανορραφίες, ἐνῶ ἄλλοτε, μὲ σωστὴ κρίση, νὰ καταδικάζῃ κομματικὲς

διακρίσεις καὶ νὰ ἐπιζητῇ ἔνωση τῶν διαμαχομένων μερῶν γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδας.

Μὲ τὴν ἔκρηξη τῆς Ἐπανάστασης, ἡ δημιουργία τῆς νέας κοινωνικῆς δύναμης —ἐνὸς στρατιωτικοῦ κόσμου ποὺ ὀλοένα ἐνισχυόταν καὶ ἐρχόταν σὲ σύγκρουση, τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ ξεσηκωμοῦ, μὲ τὸν παλιὸ κόσμο τῶν προεστώτων-πολιτικῶν— ἔφερε σὰν ἀποτέλεσμα τὸ χωρισμὸ τῆς Ἑλλάδας σὲ πολιτικὲς παρατάξεις (φατρίες), ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴ διαίρεση αὐτὴ καὶ χαρακτηρίζονταν ἀπὸ τὴν ἐπιρροή ἀρχηγῶν, μέσα σὲ ὀρισμένα τοπικιστικὰ πλαίσια. Στὶς παρατάξεις αὐτὲς ἐντάσσονται ἐνεργῶ οἱ περισσότεροι Ἕλληνες, ἀνάλογα μὲ τὸν τόπο καταγωγῆς τους καὶ τὶς προσωπικὲς τους συμπάθειες. Ἔτσι ὁ Ζωγράφος, γεννημένος στὰ Καλάβρυτα, στὸ χωριὸ Σόλο τοῦ δήμου Νωνάκριδος¹, ἐντάσσεται στὴν παράταξη τοῦ Λόντου-Ζαΐμη, τὴ μία ἀπὸ τὶς δύο φατρίες ποὺ κυριαρχοῦν στὴν Πελοπόννησο², καὶ ὡς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνα ἡ πολιτικὴ τους εὐθυγραμμίζεται. Προσωπικὸς φίλος μὲ τὸν ἀδερφὸ τοῦ Ἀνδρέα, τὸν Ἰωάννη Ζαΐμη, συμπολίτης τῆς οἰκογενείας, ὁ Ζωγράφος, ἂν καὶ ἱκανὸς πολιτικὸς μὲ ἀξιόλογη παιδεία, χρειάζεται ἓνα «σύμμαχο» σὰν τὸν Ζαΐμη, μιὰ καὶ ὁ ἴδιος ὑστερεῖ σὲ τοπικὴ ἐπιρροή³. Στὰ 1823, ὅταν ἡ παράταξη τοῦ Λόντου-Ζαΐμη («συμμαχῇ» μὲ τὸν Α. Μαυροκορδάτο, ἡγέτη τοῦ ἀγγλικοῦ κόμματος στὴν Ἑλλάδα, ὁ Ζωγράφος θὰ θεωρηθῇ ἔμπιστός του, ἂν καὶ ποτὲ δὲν εἶχαν ἀνοικτὴ ἀλληλοὑποστήριξη.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ὠριμα πολιτικὰ κόμματα μὲ σαφεῖς τάσεις καὶ πρότυπα δὲν σχηματίστηκαν, γιὰ τὴν ἐνταὶ πολιτικὰ πράγματα ὑπῆρχε μεγάλῃ ρευστότητα καὶ αἰσθητὴ ἔλλειψη συγκεκριμένων πολιτικῶν στόχων⁴.

1. Γ. Παπανδρέου, Καλαβρυτινὴ ἐπετηρίς, ἥτοι πραγματεία περὶ τῆς ἱστορικῆς τῶν Καλαβρυτίων Ἐπαρχίας, Ἀθῆναι 1906, σσ. 163, 300.

2. Ἡ ἄλλη παράταξη τοῦ Μοριᾶ εἶναι τοῦ Ἀν. Δεληγιάννη, ποὺ ἀργότερα θὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ γαλλικὸ κόμμα τῆς Πελοποννήσου.

3. Οἱ σχέσεις τῆς οἰκογενείας τοῦ Ζωγράφου μὲ τοὺς Ζαΐμηδες δὲ στάθηκε δυνατό νὰ βρεθοῦν. Ἀπὸ τὴν προσωπικὴ του ἀλληλογραφία καὶ ἀπὸ διάφορες μνεῖες τρίτων φαίνεται, πάντως, ὅτι, ὡς τὸ τέλος τῆς ἐπανάστασης, ἀλληλοεκτιμῶνται καὶ ἀλληλοὑποστηρίζονται ἀδιάκοπα.

4. Ὁ ἴδιος ὁ Ζωγράφος, σὰν ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν πιά, γράφει στὸν Α. Μαυροκορδάτο τὸ 1839, ὅτι ἡ διαίρεση σὲ κόμματα βασιζόταν σὲ ὕλικά συμφέροντα καὶ σὲ προσωπικὲς σχέσεις μᾶλλον, παρὰ σὲ διάκριση πολιτικῶν ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων. Τὰ κόμματα δὲν ἦταν δυνατό νὰ καθρεπτίζον συγκεκριμένες πολιτικὲς ιδέες, γιὰ τὴν ἡ κοινωνικὴ ρευστότητα δὲν ἐπέτρεπε τὸ σχηματισμὸ διακεκριμένων ὁμάδων συμφερόντων καί, στὴ συνέχεια, τὴν ἔκφραση τῶν συμφερόντων αὐτῶν μὲ συγκεκριμένα πολιτικὰ σχήματα. (Γεν. Ἀρχ. Κράτους, Ἀρχεῖο Μαυροκορδάτου, τ. 20, 19 Φεβρ. / 3 Μαρτ. 1839, ἀρ. 5579 στὸ John Petropoulos, *Politics & Statecraft in the Kingdom of Greece : 1833 - 1843*, Princeton, New Jersey 1968, σ. 12).

Με τήν, ἔστω καί σχηματική ὥστόσο, διάκριση τῶν τριῶν κομμάτων —τοῦ ἀγγλικοῦ, γαλλικοῦ καί ρωσικοῦ— ὁ Ζωγράφος θά ἐνταχθῇ στοῦ πρώτου καί θά τὸ ὑπηρετήσῃ πιστά, μὲ πρόσκαιρη μόνον καί προμελετημένη μεταστροφή, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τῆ βουλευτική του θητεία σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ αγώνα, ἀπὸ τοὺς διπλωματικούς του ἐλιγμούς καί ἀπὸ τὶς προσωπικὲς του ἐπαφές.

Συγχρόνως, σὰν Ἑλληνας σπουδασμένος στὴ Δύση, ὁ Ζωγράφος πιστεύει στὴν ἀξία καί στὴν ἀναγκαιότητα ἐνὸς Συντάγματος, σ' αὐτὸ τὸ φωτισμένο βῆμα τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Πιστεύει ὅτι τὸ Σύνταγμα θά δικαιώσῃ τὸν αγώνα στὰ μάτια τῆς Εὐρώπης, ἐνῶ μιὰ συνταγματικὴ καί ἀντιπροσωπευτικὴ κυβέρνηση θά ἀποσοβοῦσε τὸν κίνδυνο δικτατορίας καί θά περιορίζε τὶς αὐθαιρέσιες τῶν τοπικῶν ἀρχόντων. Ἐπιζητεῖ λοιπὸν κι ὁ Ζωγράφος, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους δυτικοσπουδασμένους, ἓνα συνταγματικὸ κράτος γιὰ τὴν Ἑλλάδα καί, μιὰ καί ἡ Ἀγγλία ἔχει μακρὰ συνταγματικὴ παράδοση, πρὸς αὐτὴν θά στραφῇ. Πέρα λοιπὸν ἀπὸ τὴν συμπάθεια ποὺ ἐκδήλωσαν οἱ Ἀγγλοὶ γιὰ τὸν αγώνα μας μετὰ τὰ τρία πρῶτα τοῦ χρόνι⁵, πέρα ἀπὸ τὸ προσωπικὸ συμφέρον γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης μερίδας, ὁ ἀγγλικὸς φιλελευθερισμὸς ἐπαίξε φαίνεται σοβαρὸ ρόλο στὴν ἐνίσχυση τῆς φιλοαγγλικῆς τάσης.

Εἶναι ὥστόσο χαρακτηριστικὸ ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ Ἕλληνες, παράλληλα μὲ τὴν ἀγάπη τοὺς στοῦ φιλελευθερισμό, θεωροῦν τὴ μοναρχία σὰν τὸ μόνον σωτήριο καθεστῶς γιὰ τὴν Ἑλλάδα καί ψάχνουν γιὰ βασιλιά. Ὁ Ζωγράφος δὲν θά ἀποφύγῃ κι αὐτὸς νὰ ἐμπλακῇ σὲ παρασκηνακὲς ἐνέργειες ποὺ ἀποσκοποῦσαν ἀκριβῶς στοῦ νὰ φέρουν μονάρχη στὴν Ἑλλάδα⁶. Τὰ πλεονεκτήματα τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος, ποὺ λογιζόνταν ὡς ἡ καλύτερη λύση⁷, θά ἦταν πρῶτα-πρῶτα, ἡ ἐξασφάλιση τῆς καλύτερης

5. Γιὰ τὴν ἐπίσημη βρεταννικὴ πολιτικὴ βλ. E. Driault & M. Lhéritier, *Histoire Diplomatique de la Grèce*, τ. I. 1925, σσ. 259 - 74, 303 - 21· C. W. Crawley, *The question of Greek Independence. A Study of British Policy in the Near East, 1821 - 1833*, Cambridge 1930, σ. 32 - 62· Ἐλ. Πρεβελάκης, Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 καί ἡ βρεταννικὴ πολιτικὴ. Ἀφιέρωμα εἰς τὰ 150 χρόνια ἀπὸ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Θεσ. 1971, σ. 203 - 218.

6. Κι ἂν ἀκόμη ὁ Ζωγράφος φρόντιζε ἀποκλειστικὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κόμματος καί δὲν ἦταν ἐνσυνειδήτα «μοναρχικός», ἡ ἀφοσίωσή του στοῦ Ὁθῶνα ἀργότερα ἀποδεικνύει σαφῶς τὶς τάσεις του.

7. Μόνον ὁ Κοραῖς εἶναι ἀντίθετος στὴν ἰδέα τοῦ βασιλιᾶ καί προτρέπει τοὺς Ἕλληνες νὰ ὀργανωθοῦν μὲ ἀμερικανικὰ πρότυπα : «*Τί σᾶς ὀφελεῖ νὰ διώξετε τὸν τύραννον Τοῦρκον, καὶ νὰ ἀφήσετε νὰ γεννηθῶσι εἰς αὐτάς σας τὰς ἀγκάλας ὁμογενεῖς ἄλλοι τύραννοι, τόσον χειρότεροι, ὅσον ἔχουν νοῦν πλείοτερον παρὰ τοὺς Τούρκους*» (Ἀρχεῖα Λαζάρου καί Γεωργίου Κουντουριώτη, Ἀθ. - Πειρ. 1920 - 27, τ. IV, σ. 125 - 31).

δυνατής διευθέτησης για την Ελλάδα από τον μονάρχη, ώστε να εξυπηρετείται και το δικό του το συμφέρον. Ύστερα το ίδιο το καθεστώς θα αποτελούσε ἐγγύηση για την ἐσωτερική ἐνότητα και σταθερότητα. Ὁ παλιὸς φόβος για τὴν «ἐνὸς ἀνδρὸς» ἀρχή, γιὰ τὸ πανίσχυρο Ἐκτελεστικὸ καὶ ἡ ὑποψία γιὰ πιθανὴ ἀντιβασιλεία, μετρίαζόταν μόνο ἀπὸ τὴν προσδοκία τοῦ Συντάγματος⁸. Μὲ αὐτὸ λοιπὸν τὸ πνεῦμα ἔσμιγαν στὴν ἐπαναστατημένη Ελλάδα ὁ συνταγματισμὸς καὶ ἡ μοναρχία⁹.

Θὰ δοῦμε λοιπὸν τὸν Ζωγράφο φορέα ὅλων αὐτῶν τῶν τάσεων τῆς ἐποχῆς: ἐνεργὸ μέλος τῆς τοπικῆς του πολιτικῆς παράταξης, ἐκφραστὴ τῶν συμφερόντων τοῦ ἀγγλικοῦ κόμματος καὶ θερμὸ ὁπαδὸ τῆς συνταγματικῆς μοναρχίας. Τὰ λίγα βιογραφικὰ πού ἀκολουθοῦν, βοηθοῦν νὰ τὸν ἐντάξουμε σωστότερα στὸ περιβάλλον του.

Φαίνεται ὅτι τὸ ὄνομα Ζωγράφος δὲν ἦταν τὸ πραγματικὸ του. Λεγόταν Κων/νος Μαυρονικόλας καί, κατὰ τὸν Δραγούμη, πῆρε «ἐπὶ τὸ εὐφημότερον» τὸ ὄνομα Ζωγράφος ἀπὸ τὸν ἀγιογράφο πατέρα του¹⁰. «Ἀπεστάλη διὰ τὴν φιλομάθειαν ὑπὸ τῆς κοινότητος Καλαβρύτων εἰς Πίσσαν τῆς Τυρρηνίας ἵνα σπουδάσῃ τὴν ἱατρικὴν»¹¹ καὶ σὰ γιατρὸς θὰ δημοσιεύσῃ στὰ 1820 μετάφραση ἱατρικοῦ ἄρθρου στὸ «Λόγιο Ἑρμῆ»¹². Πότε ἀκριβῶς ἔφυγε γιὰ τὴν Πίζα δὲν ἀναφέρεται πουθενά, ἀλλὰ τὸ πιὸ πιθανό, μὴ καὶ γεννιέται στὰ 1796, εἶναι νὰ ταξίδευσε ἐκεῖ γύρω στὰ 1814. Στὴν Ελλάδα δὲν θὰ γυρίσῃ παρὰ τὸ 1822 καὶ ἀπ' τὴ χρονιά αὐτὴ ὡς τὴν ἀπελευθέρωση δὲν θ' ἀφήσῃ τὸν ἐλληνικὸ χῶρο. Δὲν πολεμᾷ ποτέ του

8. Ἡ ἐκλογή τοῦ Ὁθωνα κατέδειξε καὶ τὰ τρία αὐτὰ μειονεκτήματα τῆς μοναρχίας.

9. Γιὰ λεπτομερῆ ἀνάλυση τῶν δύο τάσεων βλ. N. K a l t c h a s, Introduction to Constitutional History of Modern Greece, New York 1940, σ. 40 κέ. J. P e t r o p u l o s, ἐνθ. ἀν., σ. 48 - 52.

10. N. Δ ρ α γ ο ὕ μ η, Ἱστορικαὶ Ἀναμνήσεις, Ἀθ. 1937, τ. Β', σ. 77. N. Σ π η λ ι ᾶ δ η, Ἀπομνημονεύματα, Ἀθ. 1851 - 57, τ. Γ', σ. 425. Ἀ μ β. Φ ρ α ν τ ζ ῆ, Ἐπιτομὴ τῆς Ἱστορίας τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος, Ἀθ. 1839, τ. Β', σ. 507. Καὶ τὰ δύο πάντως ὀνόματα ἀπαντῶνται στὴν ἐπαρχία Καλαβρύτων. Μὲ τὸ ὄνομα Ζωγράφος ἀναφέρεται σειρὰ ἀγωνιστῶν, ἐνῶ στὸν κατάλογο στρατιωτῶν τοῦ Σωτηράκη Σκαλτσᾶ ἀναφέρονται ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Γεώργιος Μαυρονικόλας. (Γεν. Ἀρχ. Κράτους, Ὑπ. Πολέμου, Φ. 125 - 20/12/1825, Καλάβρυτα). Σὲ ἐπιστολὴ ἄλλωστε τοῦ Σωτ. Θεοχαρόπουλου πρὸς τὸν Α. Λόντο, μὲ ἡμερομηνία 15 Ἰουνίου 1826, ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Γιάννης Μαυρονικόλας, μὲ τόπο καταγωγῆς του τὸ δῆμο Νωνᾶ-κριδος. (Μουσεῖο Μπενάκη, Ἀρχεῖο Λόντου 32, ἀρ. 777).

11. N. Δ ρ α γ ο ὕ μ η, ἐνθ. ἀν., σ. 77.

12. «Ἑρμῆς ὁ Λόγιος», ἀρ. 21, 1 Νοεμβ. 1820. Ἄρθρο ἱατρικῆς φιλοσοφίας τοῦ Bricheteau, ἀπὸ τὸ λεξικὸ τῶν Ἱατρικῶν Ἐπιστημῶν, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Κ. Ζωγράφο ἐκ Καλαβρύτων.

εἶναι ὁ χαρακτηριστικὸς τύπος τοῦ πολιτικοῦ καὶ διπλωμάτη καὶ μάλιστα «ἐκ τῶν σωφρονεστέρων καὶ πλέον ἐμπείρων»¹³. Βουλευτὴς στὴ Β' καὶ Γ' Βουλευτικὴ περίοδο, ἐκλέγεται δυὸ-τρὶς φορές ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαρχίας του (παραστάτης), λαβαίνει μέρος στὴ Συνέλευση τῆς Ἐπιδαύρου τὸ 1826 καὶ τῆς Τροιζήνας τὸ 1827. Μὲ τὸ γενικὸ γραμματέα τοῦ Ἐκτελεστικοῦ Α. Μαυροκορδάτο, ἀντιπροσωπεύει τὸ Βουλευτικὸ στὴ συνάντηση μὲ τὸν πρεσβευτὴ τῆς Ἀγγλίας στὴν Πόλη Stratford Canning, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1825. Γιὰ λίγους μῆνες θὰ διατελέσῃ Γεν. Γραμματέας τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ γιὰ ὅλο τὸ 1827 θὰ μείνῃ μακριὰ ἀπὸ πολιτικὰ ἀξιώματα.

Τὸ 1828, ὅταν φθάνη ὁ Κυβερνήτης, ὁ Ζωγράφος θὰ λάβῃ μέρος στὸ Πανελλήνιο σὰ γραμματέας τοῦ πολέμου. Ἀργότερα ὅμως θὰ παραιτηθῇ καὶ θὰ ἀποβῇ ἀμείλικτος ἐχθρὸς τοῦ Καποδίστρια. Μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ τελευταίου ὁ Ζωγράφος ὀρίζεται ὑπουργὸς τῶν πολεμικῶν¹⁴. Τὸ 1832 συμμετέχει στὴ Συνέλευση, ὅπου καὶ ἐκδηλώνει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὶς βασιλικές του τάσεις¹⁵. Τὴν ἐπομένη χρονιά στέλλεται ἀπὸ τὴν Ἀντιβασιλεία νομάρχης Ἀρκαδίας. Οἱ τοπικοὶ ἄρχοντες διορίζονται μακριὰ ἀπὸ τὶς πατρίδες τους γιὰ νὰ ἀποφευχθῇ ἡ ἄσκηση προσωπικῆς ἐπιρροῆς. Μόνο ὁ Ζωγράφος διορίζεται νομάρχης στὴν Ἀρκαδία, κοντὰ στὴ γενέτειρά του Καλάβρυτα¹⁶. Τὸ 1838 ὀνομάζεται γραμματέας τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τὸ 1840 συνάπτει τὴν ἐμπορικὴ Ἑλληνοτουρκικὴ συνθήκη¹⁷. Ἡ συνθήκη αὐτὴ κόστισε στὸν Ζωγράφο πολλὴ καταλαλιά. Συκοφαντήθηκε καὶ κατακρίθηκε πολὺ ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μείνῃ μακριὰ ἀπὸ τὰ δημόσια πράγματα γιὰ καιρό. Ἄν καὶ ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς πρωταγω-

13. Τ. Πιπινέλης, Ἡ μοναρχία ἐν Ἑλλάδι, Ἀθ. 1932, σ. 251.

14. Θ. Κολοκοτρώνη, Διήγησις Συμβάντων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, ἔκδοσις Τ. Δρακόπουλου, σ. 223.

15. «Πάσχισαν νὰ μείνῃ ἡ Συνέλευσις ἀτελείωτη ὅσο νάρθῃ ὁ βασιλεὺς... Ἦσαν σύμφωνοι ὁ Μαυροκορδάτος, Τρικούπης, Μπότσαρης, Ζαῖμης, Μεταξᾶς, Ζωγράφος, Μποντουόρης, Κλωνάρης, Κωλέτης...» (Στρατ. Μακρυγιάννη, Ἀπομνημονεύματα, ἔκδ. Μέλισσα—Α. Καραβίας, Ἀθ. 1957, σ. 327).

16. J. Petropoulos, ἔνθ. ἀν., σ. 199 ὑποσ. 99· Θ. Κολοκοτρώνη, ἔνθ. ἀν., σ. 232.

17. «Τὸν γέλασαν οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ ἄλλοι ξένοι ὅπου θέλουν τὴν λευτεριά μας κι' ἔκαμεν συνθήκη διὰ τοὺς Ἕλληνας χειρότερη ἀπὸ κεῖνες ὅπου ἔκαμεν μὲ τοὺς Τούρκους πρὶν σηκώσουμεν ντουφέκι. Ὅταν ἦρθε ἐδῶ, αὐτὸ μαθαίνοντας οἱ Ἕλληνας κόντεψαν νὰ τὸν ξεκλίσουνε. Καὶ πάτησαν ποδάρι γενικῶς οἱ Ἕλληνας καὶ οἱ τύποι καὶ τὴν χάλασαν τὴν συνθήκη. Κι' ἀπὸ αὐτὸ τὸ κασαβέτι πέθανε κι' ὁ καϊμένος ὁ Ζαῖμης καὶ χάσαμεν ἕναν πατριώτη ἐξ αἰτίας αὐτηνοῦ τοῦ κακοῦ· καὶ τὸν ἔκλαψε ὅλη ἡ πατρίδα. Αὐτὰ κάνουν οἱ προκομμένοι πατριῶτες εἰς τὴν πατρίδα τους». (Στρ. Μακρυγιάννη, ἔνθ. ἀν., σ. 403).

νιστὲς τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1843, δὲν προσελήφθη ἀπὸ τὸν Μακρυγιάννη στὴν Κυβέρνηση¹⁸. Στὴν πρώτη Ἐθνοσυνέλευση (1843-44) λαβαίνει μέρος σὰν πληρεξούσιος Καλαβρύτων καὶ εἰσηγεῖται τὸν περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμο, καθὼς καὶ ἄλλα ἄρθρα τοῦ συντάγματος. Τὸ 1848 στέλλεται πρεσβευτὴς στὴν Πετρούπολη, ὅπου καὶ ἀρρωσταίνει, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ταξιδεύσῃ στὴ Γαλλία γιὰ θεραπεία καὶ νὰ πεθάνῃ στὸ Μπελβύ, στίς 9 Ὀκτ. 1856.

Οἱ κρίσεις τῶν συγχρόνων του γιὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ Ζωγράφου διχάζονται. Ἄλλοι τοῦ ἀναγνωρίζουν μὲν πολιτικὴ ἱκανότητα καὶ τὸν θεωροῦν *Homme de beaucoup d'esprit*, ἀλλὰ συγχρόνως τοῦ ἀποδίδουν ἀστάθεια στίς ἀπόψεις¹⁹. Ἄλλοι πάλι τὸν θεωροῦν νουνεχῆ, μορφωμένο, δραστήριο ἐπαναστάτη, ποὺ ἀποβλέπει μόνο στὴν ἔκβαση κι ἀδιαφορεῖ γιὰ τοὺς τρόπους²⁰.

Στίς σελίδες ποὺ ἀκολουθοῦν θὰ περιοριστοῦμε νὰ παρακολουθήσουμε τὸν Ζωγράφο στὰ πρῶτα βήματα τῆς σταδιοδρομίας του, μέσα στὰ ἑπτὰ χρόνια τοῦ ἀγῶνα.

ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΜΙΞΗ ΣΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1821 ὁ Ζωγράφος βρίσκεται στὴ Φλωρεντία, ὅπου τὴν παρουσία του βεβαιώνουν δύο γράμματα. Τὸ πρῶτο, σταλμένο ἀπὸ τὴ Βενετία, μὲ ἡμερομηνία 26 Ἰουνίου 1821, ἀπευθύνεται στὸν Κων/νο Ζωγράφο στὴ Φλωρεντία καὶ ὑπογράφεται μὲ τὰ ἀρχικὰ Ν.Ν.²¹ Τὸ δεῦτερο ἔχει ἀποστολέα τὸν ἴδιο τὸν Ζωγράφο καὶ παραλήπτη τὸν Διον. Ρώμα στὴ Σιένα. Ὁ Ζωγράφος δίνει πληροφορίες γιὰ τὸ τελεσίγραφο, ποὺ ὁ Στρογανῶφ —ὁ πρέσβυς τῆς Ρωσίας στὴν Κων/νη— διατάχθηκε νὰ ἐπιδώσῃ στὴν Πύλη καὶ γιὰ τὶς πρῶτες ἐπιτυχίες τῶν Ἑλλήνων ἐπαναστατῶν²².

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ πρὸς τὸν Ρώμα εἶναι καὶ ἡ τελευταία εἶδηση γιὰ τὸν

18. ... *Δὲν θέλησα ὅτ' ἦταν εἰς τὴν ὁργὴ τῶν ἀνθρώπων· ὅτ' εἶναι ἄξιος ἀνθρώπος καὶ σύντροφός μας, εἶναι ἢ ἀλήθεια, ὅμως στὸν κόσμον εἶπα νὰ μὴ βάλωμεν ὑπόνοιες καὶ οἱ ἀνάντιοι τοὺς ῥεθίσουν. Αὐτὸ στοχάστηκα καὶ δὲν τὸ ἔκαμα. Εἶναι ἢ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ αὐτήνῃ...* (Στρ. Μ α κ ρ υ γ ι ἄ ν ν η, ἔνθ. ἀν., σ. 452).

19. T h. P i s c a t o r y, 7η ἀναφορά. *L'Hellénisme Contemporain*, τ. IX, σ. 440.

20. Ν. Δ ρ α γ ο ῦ μ η, ἔνθ. ἀν., σ. 77.

21. Γ. Λ ἄ ῖ ο υ, Ἀνέκδοτες ἐπιστολὲς καὶ ἔγγραφα τοῦ 1821, Ἀθ. 1958, σ. 137. Στὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Ν.Ν. πληροφορεῖ τὸν Ζωγράφο γιὰ μιὰ μεγάλῃ καὶ κοπιώδῃ πραγματεία ποὺ ἀνέλαβε, σχετικὴ μὲ τὴν ὑπόθεση τοῦ Ἔθνους.

22. Δ. Κ α μ π ο ῦ ρ ο γ λ ο υ, Ἱστορικὸν Ἀρχεῖον Διονυσίου Ρώμα, Ἀθ. 1906, τ. Α', σ. 18 - 19. Ἡ ἐπιστολὴ παρατίθεται μὲ ἐνδείξεις : Κ. Ζωγράφος πρὸς

Ζωγράφο, πριν από το 1823. Στην Ελλάδα επιστρέφει, άγνωστο με ποιους συντρόφους, στα 1822, ή, το αργότερο, τους πρώτους μήνες του '23, μία και το καλοκαίρι του 1823 βρίσκεται ήδη στα Καλάβρυτα²³. Ήδη έχει αρχίσει ή δεύτερη (Β') περίοδος της προσωρινής διοίκησης, που διαρκεί ως τις 10 'Οκτ. 1824. Μέσα στη δεύτερη αυτή περίοδο ο Ζωγράφος θα αποκτήσει το πρώτο πολιτικό του αξίωμα: θα εκλεγεί βουλευτής και ως το τέλος του αγώνα θα αποτελέσει μέλος του βουλευτικού σώματος.

Την πρώτη είδηση για τον Ζωγράφο μάς δίνει ένα γράμμα του Α. Λουριώτη προς τον Ιωάννη Ζαΐμη, τον Ιούνιο του 1823²⁴. Η αποστολή στο Λονδίνο για τη σύναψη του πρώτου με την Αγγλία δανείου, έχει ήδη προγραμματισθεί. Από το γράμμα αυτό φαίνεται καθαρά ότι στην επιτροπή έχουν συμπεριληφθεί ο Α. Λουριώτης, ο Ι. Ζαΐμης, ο Ι. 'Ορλάνδος και ο Κ. Ζωγράφος. Όλοι προσπαθούν να επιταχύνουν την αναχώρηση, που καθυστερεί, γιατί δεν έτοιμάστηκαν οι οδηγίες για το ταξίδι. Τελικά όμως ο Ζωγράφος δεν θα συμμετάσχει στην αποστολή. Άσχετα (ώστόσο με τη ματαίωση της συμμετοχής του, το ότι είχε προταθεί για τέταρτος²⁵, αποδεικνύει πως, ήδη από το καλοκαίρι του 1823, θεωρείται έμπιστος της Διοίκησης.

Η άλλη λογαφία μεταξύ Λουριώτη, Ζαΐμη και Ζωγράφου θα συνεχισθεί όλο το 1823²⁶, όπως και οι προετοιμασίες τους για το ταξίδι. Συγχρόνως αναμένεται ο λόρδος Βύρων να περάσει από τα Καλάβρυτα και ό

Α. Ρώμαν (Φακ. 2123 αρ. 2939) 30 'Ιουλ. 1821, Φλωρεντία. 'Ο Α. Ρώμας μαζί με τους Κ. Δραγώνα και Π. Στεφάνου θα αποτελέσουν αργότερα την αγγλόφιλη 'Επιτροπή Ζακύνθου, με την οποία ο Ζωγράφος θα έχη συχνότατη άλλη λογαφία. Από το γράμμα αυτό άλλωστε αποδεικνύεται ότι, ήδη από πολύ νωρίς, είχε αρχίσει ή επαφή του με τον Ρώμα.

23. Στο μεταξύ στην Ελλάδα έχει ψηφισθεί το Πολίτευμα της 'Επιδάουρου και, με τη ψήφισή του, αρχίζει ή Α' περίοδος της προσωρινής Διοίκησης, που λήγει τον Μάρτ./'Απρ. 1823 με τη Συνέλευση του 'Αστρους. (Γ. Δ η μ α κ ό - π ο υ λ ο υ, 'Η Διοικητική 'Οργάνωσις κατά την 'Ελληνικήν 'Επανάστασιν, 'Αθ. 1966, σ. 80 κ.έ.). 'Η Συνέλευση του 'Αστρους αναθεώρησε το Πολίτευμα της 'Επιδάουρου σε όρισμένες του διατάξεις και επικύρωσε το αναθεωρημένο κείμενο με τον τίτλο «Νόμος της 'Επιδάουρου» που καταργούσε τις κατά τόπους εξουσίες. 'Επίσης, ή Β' αυτή 'Εθνική Συνέλευση ψήφισε και προσωρινό νόμο περί εκλογής παραστατών, άτελη και άοριστο, που μάλλον ενεθάρρυνε τις καταχρήσεις. (Ν. Δ ρ α γ ο ύ μ η, ένθ. άν., σ. 36 κ.έ.).

24. 'Εθν. 'Ιδρ. 'Ερευνών, 'Αρχείο Λουριώτη, Φ. Ε', αρ. έγγ. 23 - Α. Λουριώτης προς Ι. Ζαΐμη, 20 'Ιουνίου 1823.

25. 'Ο ίδιος ο Ζωγράφος, σε άχρονολόγητο γράμμα του προς τον Λουριώτη γράφει: «...Εξείργεις ίσως ότι κι εγώ εδιωρίσθην να σε γίνω συνοδοιπόρος...». (Αυτόθι, Φ. ΚΕ' - Ζωγράφος προς Λουριώτη, 15 'Ιουν. (1823;) Τριπολιτσία).

26. Αυτόθι, Φ. Ε' αρ. έγγ. 26, Φ. Ε' αρ. έγγ. 27, Φ. Ε' αρ. έγγ. 36.

Γ. Πραϊδης—ὁ γραμματέας τοῦ Μαυροκορδάτου—συμβουλεύει μὲ ἐπιστολή του τὸν Α. Ζαΐμη νὰ ὀρίση τὸν Ι. Ζαΐμη ἢ τὸν Ζωγράφο ὡς συνοδοὺς τοῦ λόρδου, οἱ ὁποῖοι «καὶ διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς παιδείας καὶ διὰ τὴν συγγενειάν σας θέλουν λάβει παρ' αὐτοῦ περισσοτέραν ὑπόληψιν»²⁷.

Τελικὰ ὅμως ὁ λόρδος Βύρων καὶ οἱ σύμβουλοί του θ' ἀλλάξουν γνώμη καὶ ὁ Ἄγγλος φιλέλληνας θὰ ἀποβιβαστῇ ἀπ' εὐθείας στὸ Μεσολόγγι²⁸. Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τῶν σχεδίων τοῦ Βύρωνα καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ζωγράφος δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ὑποδεχτῇ καὶ νὰ τὸν συνοδεύσῃ στὸ ταξίδι του, ἥδη ἀπὸ τὶς ἐντολὲς τοῦ Πραϊδῆ καί, κατὰ συνέπεια, καὶ τοῦ Α. Μαυροκορδάτου, φαίνεται καθαρά ὅτι ὁ τελευταῖος ἐμπιστευόταν πολὺ τὸν Ζωγράφο καὶ τὸν θεωροῦσε ἄνθρωπό του. Γιὰ τὸν Μαυροκορδάτο ἄλλωστε ἡ ἐπαφὴ του μὲ τὸν Βύρωνα, καθὼς καὶ ἡ διαχείριση τῶν ἀγγλικῶν κεφαλαίων, ἦταν πολὺ σημαντικὴ ὑπόθεση. Ἐτσι τὸ ὅτι ζήτησε ἡ ὑποδοχὴ τοῦ λόρδου νὰ γίνῃ εἴτε ἀπὸ τὸν Ι. Ζαΐμη, εἴτε ἀπὸ τὸν Ζωγράφο, ἀποδεικνύει πὼς καὶ οἱ δύο ἐχαιραν τῆς ἐμπιστοσύνης του. Στὸ τέλος τοῦ 1823 λοιπὸν, ὁ Ζωγράφος ἔχει ἥδη καθαρὰ διαμορφωμένη θέσῃ στὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδας· κοντὰ στὸν Ζαΐμη πρῶτα, σύντροφος, ὁμοιδεάτης καὶ φίλος, καὶ στὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Μαυροκορδάτου ἔπειτα.

Τὴν ἐπομένη χρονιά δυὸ ἐμφύλιοι πόλεμοι μαστίζουν τὴν Ἑλλάδα καὶ κάνουν πολὺ κακὴ ἐντύπωση στὴν Εὐρώπη. Ὁ Ζωγράφος, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὶς κρίσεις του στὰ γράμματά του, καταδίκασε τοὺς πολέμους αὐτοὺς καὶ ἀπέφυγε νὰ ἀναμιχθῇ ἐνεργά, ὑποστηρίζοντας τὴ μιά ἢ τὴν ἄλλη παράταξη. Στὸν Γ. Κουντουριώτη πάντως, τὸν Πρόεδρο τοῦ Ἐκτελεστικοῦ, θὰ ἀποδώσῃ τὶς πιὸ πολλὰς εὐθύνες γιὰ τὴν αἵματοχυσία καὶ θὰ τοῦ ἐπιτεθῇ δριμύτατα. Γράφοντας στὶς 14 Νοεμ. 1824 πρὸς τὸν Ἀνασ. Λόντο, τοῦ ἀναγγέλει τὸ θάνατο τοῦ Πάνου Κολοκοτρώνη—*«ὁποῖον φρικῶδες ἔναυσμα καὶ τοῦτο τοῦ ἐμφυλίου πολέμου»*²⁹— καὶ ἀναφέρει ὅτι ὁ Π. Πατρῶν ἔγραψε στὸν Κουντουριώτη *«μὲ τρόπον εἰρηνοποιόν, ἀλλ' ὁ Κουντουριώτης ἀπεκρίθη δικαιολογῶν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἀποδεικνύων αὐτὸν ἀναγκαῖον διὰ τὴν κατάπασιν, λέγει, τῶν Πελοποννησιακῶν καταχρήσεων, καὶ προσθέτει ὅτι εἰς τοῦτο εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ καὶ περιουσίαν καὶ ζωὴν...»*³⁰.

27. Ἐ. Π ρ ω τ ο ψ ἄ λ τ η, Ἀρχεῖον Μαυροκορδάτου, «Μνημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας», Ἀθ. 1965, τ. Ε'. τεύχ. ΙΙΙ, σ. 740—42, ἀρ. ἐπιστ. 1019.

28. Γιὰ τὴ σημασία τῆς ἀπόφασης αὐτῆς, ποὺ αὐξανε τὴν ἐπρροή τοῦ Μαυροκορδάτου βλ. D. Dakin, *British and American Philhellenes during the war of Greek Independence 1821-1833*, Θεσ. 1955, σ. 61.

29. Ἱστορικὸν Ἀρχεῖον Στρατηγοῦ Λόντου, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Λόντου, Ἀθ. 1916, τ. Β', σ. 392-93.

30. Αὐτόθι.

Ἡ ἐχθρα αὐτῇ τοῦ Ζωγράφου γιὰ τὸν Γ. Κουντουριώτη φαίνεται ὅτι στοίχισε στὸν πρῶτο τὸν ἀποκλεισμό του ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ τοῦ δανείου³¹. Ὁ Ὀρλάνδος ἄλλωστε, μὲ σειρὰ ἐπιστολῶν του πρὸς τὸν Γ. Κουντουριώτη, καταφέρεται ἐναντίον τοῦ Ζωγράφου, τὸν ὁποῖο ὀνομάζει «ἀχρεῖον», «ξόανον» καὶ «φίλαντον ἀνθρωπάριον», καὶ πληροφορεῖ τὸν Πρόεδρο πὼς ὁ Ζωγράφος, σὲ γράμμα του πρὸς τὸν Ζαΐμη, ὑποστηρίζει ὅτι «ὁ τύραννος καὶ δεσπότης Κουντουριώτης, ὁ πρόεδρος, εἶναι ἡ αἰτία ὅλων τῶν δευτέρων κακῶν τῆς Πελοποννήσου»³².

Στὸ μεταξὺ, ἡ ἀλληλογραφία Ι. Ζαΐμη καὶ Ζωγράφου συνεχίζεται ὅλο τὸ 1824. Ὁ τελευταῖος ἔχει ἀναλάβει τὴν ἐνημέρωση τοῦ φίλου του, ποὺ βρίσκεται μὲ τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Δανείου στὸ Λονδίνο, γιὰ τὴν κατάσταση τῶν ἐλληνικῶν ὑποθέσεων. Μέσα στὰ γράμματά του ὁ Ζωγράφος, πέρα ἀπὸ τὶς πληροφορίες ποὺ δίνει γιὰ τὰ στρατόπεδα τοῦ Μοριά, τὶς κινήσεις τοῦ Ὁμέρ Βρυώνη κ.τ.λ., ἐκθέτει καὶ διάφορες προσωπικές του ἀπόψεις, κυρίως γιὰ τὴ δημόσια οἰκονομία. «*Ἡ δημόσιος οἰκονομία εἶναι καὶ τὸ δυσκατόρθωτον δι' ἡμᾶς, οὐδὲ γνωρίζω ποῖα μέσα μᾶς μένουν διὰ νὰ τὴν τακτίσωμεν· ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ τιμότης; αὐτὰ εἶναι ἔξω τῆς φύσεως τῶν κοινῶν πραγμάτων. Ces sont des variétés très rares de l' espèce*»³³. Ὑποστηρίζει ἄλλωστε πὼς «*ἀν' ἐξωσθοῦν ἀπὸ τὴν πολιτικὴν ἱεραρχίαν δύο ἢ καὶ τρία τέρατα τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς κακοηθείας, εἶναι βεβαία ἐλπίς, ὅτι ὁ πολιτικὸς ὀρίζων τῆς Ἑλλάδος θέλει μείνει ἀνέφελος*»³⁴. Ἀποφεύγει ὥστόσο νὰ ἀναφέρῃ ὀνόματα, μὲ τὴ γνωστή του διπλωματικότητα.

Ὅλο τὸ 1824 ὁ Ζωγράφος μένει στὰ Καλάβρυτα ἐξασκώντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιατροῦ³⁵. Ἡ νέα, τρίτη περίοδος τῆς προσωρινῆς διοίκησης, ποὺ θὰ ἀρχίσῃ στίς 11 Ὀκτ. 1824, θὰ τὸν βρῇ μαζὶ μὲ τὸν Ἀσ. Φωτῆλα, παραστάτη Καλαβρύτων³⁶. Ἡ βουλευτικὴ του θητεία ἄλλωστε,

31. Ὅπως ἦδη ἔχουμε ἀναφέρει ὁ Ζωγράφος, ἂν καὶ εἶχε διορισθῇ, τελικὰ δὲν ἔλαβε μέρος στὴν ἀποστολὴ. Τὰ αἴτια τοῦ ἀποκλεισμοῦ του δὲν ἐγιναν γνωστά. Εἶναι ὥστόσο πιθανὸ ἡ παραίτησή του νὰ ἐπιβλήθηκε ἄνωθεν.

32. Ἀρχεῖα Λαζάρου καὶ Γεωργίου Κουντουριώτη, ἐνθ. ἀν., τ. Γ' σ. 65 - 67 — Ι. Ὀρλάνδος, Λονδίνο 3 Αὐγ. 1824, πρὸς Γ. Κουντουριώτη.

33. Ἀρχεῖα Κουντουριωτῶν, ἐνθ. ἀν., τ. Δ', σ. 351 - 54 — Κ. Ζωγράφος, Καλάβρυτα 29 Σεπτ. 1824 πρὸς Ι. Ζαΐμη, Λονδίνο.

34. Αὐτόθι.

35. Ἀρχεῖα Κουντουριωτῶν, ἐνθ. ἀν., τ. Β', σ. 37 — Α. Ζαΐμης πρὸς Ἀσ. Φωτῆλα καὶ Ἀν. Λόντο, 4 Ἰαν. 1824 Κερπινὴ· αὐτόθι, τ. Γ', σ. 487 — Ι. Ζαΐμης πρὸς Α. Ζαΐμη, Λονδ. 31 Δεκ. 1824.

36. Μουσεῖο Μπενάκη, Ἀρχεῖο Ἀγωνιστῶν (87) Φ. 8, 25 Ἰουλ. 1824. Ἐγγραφο τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Ζωγράφος καὶ ὁ Ἀσ. Φωτῆλας ἐκλέγονται παραστάτες τῆς Ἐπαρχίας.

σ' όλη τη διάρκεια της Γ' περιόδου, θα τον άναδειξη ίκανότατο πολιτικό και άριστο διπλωμάτη. Με θαυμαστή επιδεξιότητα θα ύποστηρίξη τά συμφέροντα της άγγλόφιλης παράταξης και δέν θα διστάση άκόμη και νά προσεταιρισθί τούς άντιπάλους του, γιά νά εκμηδενίση την έπιρροή τους. Συγχρόνως, προσπαθεί νά προωθήση σέ άνώτατα αξιώματα τόν Α. Ζαΐμη —και μαζί του και τόν έαυτό του— άποφεύγοντας όμως νά εκτίθεται φανερά, και συχνά υίοθετεί μιá συμβιβαστική στάση, πού, κατά τη γνώμη του, τόν άπαλλάσσει άπό κάθε εϋθύνη.

ΕΝΤΑΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ — ΠΡΩΤΕΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΕΣ ΕΠΑΦΕΣ

'Η άπόβαση του 'Ιμπραήμ στήν Πελοπόννησο, στίς άρχές του 1825, σημείωσε την αϋγή του πιό κρίσιμου γιά την έκβαση του άγώνα χρόνου. 'Η μόνη λύση πού προσφέρεται πιά στους 'Ελληνες, είναι ή προσφυγή στίς μεγάλες Δυνάμεις.

Στήν πολιτική σκηνή του έσωτερικού κυριαρχεί ή μορφή του Α. Μαυροκορδάτου. 'Ο πρόεδρος του 'Εκτελεστικού Γ. Κουντουριώτης, ίσως άπό αντίδραση πρós τόν Κωλέττη πού τόν μεταχειρίζονταν σά μαριονέττα, δέχεται τόν Μαυροκορδάτο Γενικό Γραμματέα του Σώματος, έλπίζοντας έτσι νά εξουδετερώση τη δύναμη του Ι. Κωλέττη. Τό 'Εκτελεστικό Σώμα είναι λοιπόν τώρα διχασμένο και συνεπώς αδύναμο ³⁷. 'Απ' την άλλη μεριά τó νωθρό Βουλευτικό, ίσως γιati όλες σχεδόν οι είσηγήσεις του έμεναν χωρίς ούσιαστικό άποτέλεσμα, ίσως πάλι γιati μερικά μέλη του συνειδητοποίησαν την άνάγκη γιά κάποιου είδους δράση, άποφάσισε νά θέση πραξικοπηματικά την έκτελεστική εξουσία κάτω άπό άμεσο έλεγχο και νά επέμβη ένεργά. Διορίζει λοιπόν ποικίλες διοικητικές έπιτροπές άπό τά μέλη του, κάθε μιá με ιδιαίτερη δικαιοδοσία και με κύριο στόχο τόν έλεγχο τών ένεργειών του 'Εκτελεστικού ³⁸.

37. «'Η κυβέρνηση δέν είναι ούτε άρκετά δραστήρια, ούτε ισχυρή. 'Η νωθρότητα στίς ένέργειες όφείλεται στο μη-καταμερισμό της εργασίας, ένθ ή έλλειψη ισχύος στον αριθμό των μελών. Οι ύπουργοί είναι άπλως και μόνο επικεφαλής των ύπουργείων' δέν έχουν τη δύναμη νά διεκπεραιώσουν ούτε καν μιá κοινή υπόθεση. Τό έκτελεστικό σώμα έποπτεύει, αναλαμβάνει και μονοπωλεί τά πάντα. Κληρονόμησαν άπό τούς Τούρκους πασάδες τη δυσπιστία πρós τούς κατώτερους και τη μανία νά αναλαμβάνουν τά πάντα μονάχοι. Τό βουλευτικό σώμα άποτελείται άπό κάθε λογής άπαιτητές και φορτικούς τύπους κι είναι χαλαρό, παρηκμασμένο. Κάθονται όλη την ήμέρα και δέν λαβαίνουν καμιάν άπόφαση». (J. Emerson, Count Pecchio and W. H. Humphreys, A Picture of Greece in 1825, London 1826, τ. Β', σ. 142 κ.έ.—ή περιγραφή άνήκει στον κόμητα Pecchio).

38. Γιά τίς διοικητικές έπιτροπές βλ. Γ. Δημακόπουλου, ένθ. άν., σ. 172 και Ε. Πρεβελάκη, 'Η έκστρατεία του 'Ιμπραήμ Πασά εις την 'Αργολίδα, 'Αθ. 1950, σ. 38-40.

Στή σπουδαιότερη επιτροπή, με την ευρύτερη δικαιοδοσία, συμμετέχει και ο Ζωγράφος, μαζί με τον Βασ. Μπουντούρη και τον Σπυρ. Τρικoupη³⁹. Οί βουλευτές αυτοί, με το πρόσχημα του «συμβούλου» και του «βοηθοῦ», διορίστηκαν «ἵνα παρευρίσκωνται παρὰ τῷ Νομοτελεστικῷ εἰς αὐστηράν ἐφορίαν καὶ διεύθυνσιν κατὰ τὸ δοκοῦν τῶν ἐργασιῶν του»⁴⁰. Τὸ Ἐκτελεστικό, διχασμένο καὶ ἀδρανὲς ὅπως ἦταν, δέχτηκε ἀδιαμαρτύρητα τὴν ἐπέμβαση στὰ καθήκοντά του· ἐπικύρωσε μάλιστα καὶ τὸ διορισμὸ τῶν βουλευτικῶν ἐπιτροπῶν, μολονότι ἡ ἐγκρισή του ποτὲ δὲν ζητήθηκε.

Τὰ καθήκοντα τῶν ἄλλων ἐπιτροπῶν ἦταν σαφέστερα καθορισμένα καὶ ὑπαγορεύονταν ἀπὸ τὶς περιστάσεις. Παρ' ὅλο ὅμως πὺ ἡ σύσταση τῶν ἐπιτροπῶν ρυθμίζονταν ἀπὸ τὶς ἐκάστοτε ἀνάγκες, ὅλες ἀποσκοποῦσαν κυρίως στὸν ἐλεγχὸ καὶ στὴν ἐπέμβαση στὶς ἀποφάσεις τοῦ Ἐκτελεστικοῦ. Ὁ Ζωγράφος εἶναι ἀπὸ τοὺς βουλευτὲς πὺ συμμετέχουν στὶς πιὸ πολλές ἀπὸ τὶς διοικητικὲς αὐτὲς ἐπιτροπές, σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς τρίτης βουλευτικῆς περιόδου. Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς διορισμοὺς του, ἀκόμη καὶ σὲ ἐπιτροπὲς ἐπεξεργασίας θεμάτων πὺ δὲν τοῦ ἦταν οἰκεῖα, προκύπτει ὅτι ἡ ἐπιρροή του στὸ Σῶμα ἔχει τώρα αἰσθητὰ αὐξηθῇ καὶ ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐθυκρισία του, ἐκτιμᾶται καὶ ἡ ἤδη διαμορφωμένη θέση του ὑπὲρ τῆς ἀγγλόφιλης παράταξης τοῦ Βουλευτικοῦ.

Ἦδη ἀπὸ τοὺς πρώτες μῆνες τοῦ 1825 ἀποτελεῖ μέλος τῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν ἐπεξεργασία τοῦ συμφωνητικοῦ τοῦ δανείου⁴¹. Ἀργότερα, μαζί με τὸν Μ. Ἰατρό, θὰ ἀναλάβῃ νὰ συσχεφθῇ με τὸ Ἐκτελεστικό γιὰ τὸ θέμα τῆς σύνταξης ξένων στρατιωτῶν στὸ Μοριά καὶ γιὰ τὴν ὀχύρωση φρουριῶν⁴². Ὡς τὸ τέλος τοῦ 1825 θὰ συμμετάσχῃ σὲ ποικίλες ἐπιτροπές, με διαφορετικὴ ἢ κάθε μιὰ δικαιοδοσία —γιὰ τὰ καταδρομικὰ ἐγγραφα τῶν Σπετσιωτῶν⁴³, τὴ σύσταση τῆς φρουρᾶς καὶ τὴν ἵδρυση σχολῆς πολέμου⁴⁴,

39. «Διὰ τὰς σημερινὰς κατεπειγούσας περιστάσεις τῆς πατρίδος, τὸ Βουλευτικὸν ἔκρινεν εὖλογον καὶ ἐδιώρησεν τὰς ἀκολουθοῦντας ἐπιτροπὰς, συγκροτουμένας ἀπὸ τὰ μέλη του. Τὴν μὲν ἀπὸ τοὺς κυρίους Βασίλειον Μπουντούρη, Σπυρίδωνα Τρικoupην καὶ Κωνσταντῖνον Ζωγράφον, διὰ νὰ παρευρίσκωνται με τὸ Σ. Ἐκτελεστικὸν καὶ νὰ συσκέπτωνται, ὡς ἀπλοὶ σύμβουλοι, καὶ συμβοηθοὶ τοῦ Σ. Ἐκτελεστικοῦ». (Γεν. Ἀρχ. Κράτους, Ἐκτελεστικό, Φ. 96, ἀρ. 740, 13 Ἰουν. 1825).

40. Σ π. Τ ρ ι κ ο ὕ π η, Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, Λονδ. 1861, τ. Γ'. σ. 164· Ε. Π ρ ε β ε λ ά κ η, ἔθν. ἀν., σ. 39, ὅπου καὶ τονίζεται ὅτι τὸ ἐγγραφο τοῦ Βουλευτικοῦ δὲν εἶχε τὴ συνήθη μορφή εἰσήγησης («τὸ Βουλευτικὸν προβάλλει», ἀλλὰ «τὸ Βουλευτικὸν ἔκρινεν εὖλογον καὶ ἐδιώρησεν»).

41. Μουσείο Μπενάκη, Ἀρχεῖο Ἀγωνιστῶν (87), Φ. 16. Ἀναφορὰ τῆς ἐπιτροπῆς, 28 Μαρτίου 1825.

42. Γεν. Ἀρχ. Κράτους, Ἐκτελεστικό, Φ. 99, ἀρ. 778 - 7 Ἰουλ. 1825.

43. Αὐτόθι, Φ. 105, ἀρ. 814 - 31 Ἰουλ. 1825.

44. «Γενικὴ Ἐφημερίς τῆς Ἑλλάδος», ἀρ. 5 - 21 Ὀκτ. 1825.

τήν έκποιηση τῶν ἐθνικῶν προσόδων ⁴⁵, τὴν αὐξηση τοῦ μισθοῦ τῶν τακτικῶν στρατιωτῶν ⁴⁶— μὰ καὶ σὲ μιὰ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ, ὅπου θὰ διορισθοῦν οἱ ἔμπιστοι μονάχα, ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Σώματος, ὁ Μ. Ἱατρός, ὁ Σ. Τρικoupης, ὁ Β. Μπουντούρης καὶ ὁ Ζωγράφος, μὲ σκοπὸ νὰ συσχεθοῦν μὲ τὸ Ἐκτελεστικὸ γιὰ ὅλα τὰ «σωστικὰ μέσα», ἐνόψει τῶν κρισίμων καιρῶν ⁴⁷. Στὶς ἀρχὲς ἄλλωστε τῆς ἐπόμενης χρονιάς ὁ Ζωγράφος θὰ διορισθῇ καὶ σὲ τρεῖς ἄλλες ἐπιτροπές—γιὰ τὴ τροποποίηση τοῦ νόμου περὶ συστάσεως τακτικοῦ στρατεύματος ⁴⁸, γιὰ τὸ σχέδιο δανεισμοῦ ἀπὸ πλούσιους Ἑλλήνες ⁴⁹, γιὰ τὴν ἐξόφληση τῶν καθυστερημένων μισθῶν στοὺς στρατιῶτες ⁵⁰.

Ἔτσι λοιπόν, ἐνῶ ἡ Ἑλλάδα «ἀγγλίζει», ὁ Μαυροκορδάτος, ὁ σημαντικότερος ἐκπρόσωπος τοῦ ἀγγλικοῦ κόμματος, εἶναι πανίσχυρος στὸ Ἐκτελεστικόν, καὶ οἱ ἀγγλόφιλοι τοῦ Βουλευτικοῦ ἐξουδετερώνουν κάθε ἀντίσταση τῶν ἄλλων τάσεων, ὁ Ζωγράφος ἦταν φυσικὸ νὰ αὐξήσῃ τὴν ἐπιρροή του.

Πρωταρχικὸ ἐνδιαφέρον ἐκδηλώνει γιὰ τὴν ἰδιαίτερή του πατρίδα, τὰ Καλάβρυτα. Μὲ πολλές του ἀναφορὲς ὁ Ζωγράφος καταφέρεται ἐναντίον τοῦ ἐπάρχου Ἰωάννου Σούτσου καὶ τοῦ καταλογίζει σκληρότητα καὶ ἀναρμοδιότητα. Ὁ Σούτσος καταδίωκε καὶ τιμωροῦσε τοὺς συγγενεῖς ἐκείνων πού, στὸ δεῦτερο ἐμφύλιό πόλεμο, εἶχαν ἀκολουθήσει τὸν Ἀνδ. Ζαῖμη καὶ τὸν Ἀνδ. Λόντο (γνωστοὺς ὡς Ἀνδρέηδες). Ὁ Ζωγράφος δὲν δικαιώνει φανερά τὸ κίνημα τοῦ Λόντου-Ζαῖμη, ἀφήνει ὥστόσο νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἔχει ἀρκετὴ ἀνοχή γιὰ τὶς πράξεις τους καὶ τοὺς συγχωρεῖ ⁵¹. Ξέρει καλὰ πῶς, ἂν τὸ κίνημα τοῦ Α. Ζαῖμη εἶχε πετύχει κι ὁ φίλος του ἀναλάβαινε τὴν διακυβέρνηση τῆς χώρας, ὁ Ζωγράφος θὰ εἶχε τώρα σπουδαιότατη θέση πλάι του. Τὸ κίνημα ὅμως ἀπέτυχε καὶ πρέπει νὰ κρατηθοῦν τὰ προσχήματα. Ἔτσι ὁ Ζωγράφος ἀποφεύγει τὴν ἀνοικτὴ ὑποστήριξη, ἀλλὰ συντονίζει τὶς προσπάθειές του ὅλες πρὸς τὸ σκοπὸ νὰ προωθήσῃ τὸν Ζαῖμη πρῶτα καί, στὴ συνέχεια, τὸν ἑαυτοῦ. Σὲ λίγο, ὅταν θὰ προτείνει τὴν συγκρότηση τριῶν στρατοπέδων στὴν Πελοπόννησο, θὰ ζητήσῃ νὰ τεθοῦν ἐπικεφαλῆς τῶν δύο ὁ Α. Ζαῖμης καὶ ὁ Α. Λόντος, «ἄνδρες οἱ ὅποιοι ἔξ

45. Αὐτόθι, ἀρ. 13 - 18 Νοεμ. 1825. Ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ αὐτὴ ὁ Ζωγράφος θὰ παραιτηθῇ γιὰ λόγους ὑγείας. (Μουσεῖο Μπενάκη, Ἀρχεῖο Ἀγωνιστῶν, 87-Φ. 32).

46. «Γενικὴ Ἐφημερίς», ἀρ. 16 - 28 Νοεμ. 1825.

47. Γεν. Ἀρχ. Κράτους, Ἐκτελεστικόν, Φ. 137, ἀρ. 1048 - 10 Νοεμ. 1825.

48. «Γενικὴ Ἐφημερίς», ἀρ. 37 - 13 Φεβρ. 1826.

49. Αὐτόθι, ἀρ. 42 - 27 Φεβρ. 1826.

50. Αὐτόθι, ἀρ. 42 - 3 Μαρτ. 1826.

51. Μουσεῖο Μπενάκη, Ἀρχεῖο Ἀγωνιστῶν (87) Φ. 18 - 2 Μαΐου 1825. Ἀναφορά Ζωγράφου.

ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως συνετέλεσαν ὁμολογουμένως εἰς τὰς προόδους τοῦ Ἑθνους, ἔχουν ἰκανότητος νὰ διευθύνουν στρατιωτικὰ σώματα καὶ μετ' αὐτὸ τὸ πολιτικόν των ἀμάρτημα ἔχουν εἰς τὸν λαὸν καὶ εἰς τοὺς στρατιώτας πλειοτέραν παρ' ἄλλοτε ἐπιρροήν»⁵². Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ δηλ. ὁ Ζωγράφος θὰ τονίσῃ ὅτι τὸ «ἀμάρτημα» τῶν Ἀνδρέδων συγχωρέθηκε πιά καὶ ὑπερίσχυσαν τὰ προτερήματά τους, ἐνῶ θὰ ἐκδηλώσῃ καὶ θαυμασμὸ καὶ συμπάθεια γιὰ τοὺς δύο φίλους του.

Στὸ μεταξὺ γίνεται κάποια κίνηση γιὰ νὰ βρεθῇ βασιλιάς καὶ ὅλοι ἐνδιαφέρονται νὰ λάβουν «τὴν γνώμην καὶ συγκατάθεσιν τῆς Ἀγγλίας»⁵³. Γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ προτείνεται καὶ ὁ Ζωγράφος, ἀλλὰ τελικὰ θὰ ἀποκλεισθῇ γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ ἀποστολὴ στὴν Ἀγγλία⁵⁴. Τώρα ὅμως θὰ κἀνῃ μιὰ κίνηση, ἓνα διπλωματικὸ ἐλιγμό, τὸν πιὸ ἐπιδέξιο ἴσως τῆς πολιτικῆς του καρριέρας. Παρ' ὅλη τὴν ἐχθρότητα ποὺ εἶχε ἐκδηλώσει στὸ παρελθὸν κατὰ τοῦ Γ. Κουντουριώτη, ἀποδίδοντάς του εὐθύνες γιὰ τὴν ἀνάμιξή του στὸν ἐμφύλιο πόλεμο, ὁ Ζωγράφος τώρα θὰ ἀλλάξῃ πολιτικὴ καὶ θὰ προπαγανδίσῃ τὸ συμβιβασμό, ἐπιδίδοντάς τὴν ἔνωση τῶν πιὸ σημαντικῶν Ἑλλήνων. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἀπ' τὴ μιὰ μεριά θὰ ἐξασφάλιζε τὴν ἐπικράτηση τῶν δικῶν του στὴ μελλοντικὴ κυβέρνησι, προσεταιριζόμενος τοὺς πολιτικούς του ἀντιπάλους, ἐνῶ, ἀπ' τὴν ἄλλη, ὁ ἴδιος θὰ ἀπέφευγε κάθε κατηγορία γιὰ φατριασμό ἢ κομματισμό. Μὲ πρωταρχικὸ τοῦ στόχο τὴν προώθησι τοῦ Α. Ζαΐμη διακηρύσσει ὅτι «οἱ σημαντικώτεροι Ἕλληνες, ἤγουν ὁ Κουντουριώτης, ὁ Μαυροκορδάτος, οἱ Ἀνδρέηδες, ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Δεληγιάννης πρέπει νὰ ἐνωθοῦν ὥς νὰ ἐγνωρίσθῃσαν πρῶτην φορὰν καὶ οὕτω μόνον ἡμπορεῖ νὰ σωθῇ ἡ Ἑλλάς»⁵⁵. Ὡστόσο καὶ ὁ Μαυροκορδάτος καὶ ὁ Κουντουριώτης εἶναι ἐπιφυλακτικοὶ καὶ ἀμφισβητοῦν τὴν εἰλικρίνεια τῶν προθέσεων τοῦ Ζωγράφου⁵⁶.

Στις 14 Αὐγούστου ὁ Ζωγράφος ἐγκαινιάζει τὴν ἀλληλογραφία του μετὰ τὴν Ἐπιτροπὴ τῆς Ζακύνθου, πρωτογράφοντας στὰ μέλη της καὶ κολακεύον-

52. Αὐτόθι, Ἀρχεῖο Λόντου (32) ἀρ. 570· Γεν. Ἀρχ. Κράτους, Ἐκτελεστικὸ, Φ. 95, ἀρ. 709.—Ἀναφορὰ Ζωγράφου, 31 Μαΐου 1825.

53. Ἀρχεῖα Κουντουριωτῶν, ἐνθ. ἀν., τ. Δ', σ. 519. — Α. Μαυροκορδάτος πρὸς Γ. Κουντουριώτη, 27 Μαΐου 1825.

54. Γεν. Ἀρχ. Κράτους, Ἐκτελεστικὸ, Φ. 96, ἀρ. 8629. Στὴν ἀποστολὴ αὐτὴ θὰ σταλῇ ὁ Σπανιολάκης.

55. Ἀρχεῖα Κουντουριωτῶν, ἐνθ. ἀν., τ. Δ', σ. 562 — Κ. Πολυχρόνης πρὸς Γ. Κουντουριώτη, 10 Ἰουν. 1825.

56. «Ὁ σκοπὸς τοῦ Ζωγράφου βέβαια ἦτον διὰ νὰ χῶσῃ τὸν Ζαΐμη εἰς τὰ πρᾶγματα, καθόσον ὁμως μετὰ βεβαιότητος ἐπληροφορήθην βάσιν εἶχον τὸ νὰ φέρουν προηγουμένως εἰς ἐκβασιν τὸν συμβιβασμὸν μεταξὺ Ζαΐμη καὶ τῆς Ἐκλαμπρότητος Σας». (Αὐτόθι, τ. Ε'. σ. 415-416.—Α. Μαυροκορδάτος πρὸς Γ. Κουντουριώτη, 21 Νοεμ. 1825).

τάς τους, αὐτούς, τοὺς ὑποστηρικτὲς τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς ⁵⁷. Τέσσερεις ὅμως μόλις ἡμέρες πρὶν, μὲ γράμμα του πρὸς τὸν Ἀνδ. Λόντο, καταφέρεται ἐναντίον τοῦ Κολοκοτρώνη, ποὺ παρασύρθηκε ἀπὸ τὰ «φιλικὰ λόγια» τοῦ Ρώμα καὶ ἐξέθεσε σ' αὐτὸν μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν κατάστασι τῆς Ἑλλάδας. Στὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Ζωγράφος διαστέλλει τοὺς πολιτικοὺς φίλους ἀπὸ τοὺς θερμοὺς τῆς «ἀπλῆς κοινωνίας» καὶ τονίζει ὅτι, ὅσο ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται σὲ κίνδυνο, ποτὲ κανεὶς Ἕλληνας δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευθῇ καὶ νὰ μιλήσῃ ἀνοικτὰ σὲ ἄτομο, ποὺ βρίσκεται σὲ ἄμεση σχέση μὲ ξένη δύναμη, ἡ ὁποία ζητεῖ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ συμφέροντά της. Συνεχίζει λέγοντας πόσο ἀπαραίτητη εἶναι ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ ἀποφυγὴ τῆς διαίρεσης, γιατί οἱ ὑποψίες καὶ οἱ ἀντιπάθειες βλάπτουν ἐκεῖ ὅπου πλεονάζει ἡ ἀμάθεια, σ' ἓνα τόπο δηλαδὴ ὅπως ἡ Ἑλλάδα ⁵⁸.

Τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ Ζωγράφου, ἡ προειδοποίησι αὐτὴ γιὰ τὸν ἰδιοτελεῖ χαρακτήρα τῆς ξένης προσφορᾶς, δὲν ἦταν παρὰ ἀποτέλεσμα καθαροῦ ὑπολογισμοῦ, ἓνας ἀκόμη ἐπιτυχημένος διπλωματικὸς ἐλιγμός, γιὰ νὰ στραφῇ ξανὰ σὲ κομματικὰ συμφέροντα καὶ μηχανορραφίες, ποὺ τελικὰ δὲν ἐξυπηρετοῦσαν παρὰ τὰ συμφέροντα τῶν Δυνάμεων. Κι ἂν ἀκόμα ἡ κρίσιμη κατάστασι τοῦ ξεσηκωμένου ἔθνους δὲν ἐπέτρεπε μιὰ πολιτικὴ αὐθύπαρκτη καὶ ἀνεξάρτητη, δὲν εἶναι δυνατὸ ὥστόσο νὰ παραβλέψουμε τὶς ἀναπόφευκτα ἐπιβλαβεῖς συνέπειες, ποὺ ἐπέφεραν ἡ δανειακὴ πολιτικὴ ἀπ' τὴ μιά, καὶ ἀπ' τὴν ἄλλῃ ἡ ἐξάρτησι τῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ συμφέροντα στὴν Ἑγγὺς Ἀνατολή.

Δύο λύσεις γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν κρίσιμων προβλημάτων.

Σὰν πρώτη λύσι γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο, ὅπου ὀδηγήθηκαν τὸ 1825, οἱ Ἕλληνες θὰ θεωρήσουν τὴ στροφὴ πρὸς τὴ Γαλλία. Ἀπὸ τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1825 ἄρχισε μιὰ προσπάθεια τοῦ δούκα τῆς Αὐρηλίας νὰ ἀνεβάσῃ στὸν ἐλληνικὸ θρόνο τὸ γιὸ τοῦ δούκα τοῦ Nemours (Intrigue Orleaniste). Οἱ Ὁρλενιστὲς σχεδίαζαν νὰ πείσουν μὲ κάθε τρόπο τὴν πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων νὰ ἐκλέξῃ τὸν Νεμοῦρ μὲ πανηγυρικὸ ψήφισμα τῆς Γ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἐνῶ παράλληλα θὰ πίεζαν τὸν βασιλεῖα Κάρολο νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἐκλογὴ ⁵⁹. Τὸ γαλλικὸ κόμμα στὴν Ἑλλάδα, ποὺ μόλις ἀρχίζει νὰ ἀποκτᾷ ἐπιρροή, μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ι. Κωλέττη, υἱοθέτησε ἀμέσως τὴν κίνησι αὐτὴ καὶ ἤρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ πράκτορες τοῦ δούκα.

57. Ἱστορικὸν Ἀρχεῖον Διον. Ρώμα, ἐνθ. ἀν., τ. Α', σ. 654 - 55 — [Κ. Ζωγράφος πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴ Ζακύνθου, 14 Αὐγ. 1825.

58. Μουσεῖο Μπενάκης, Ἀρχεῖο Λόντου (32), ἀρ. 581 — Κ. Ζωγράφος πρὸς Ἀνδ. Λόντο, 10 Αὐγ. 1825.

59. Γιὰ διεξοδικὴ ἀνάλυσι τοῦ κινήμντος τῶν Ὁρλεανιστῶν βλ. Κ. Ράδο υ, Περὶ τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος, Ἀθ. 1917. Passim.

Όστόσο και μερικοί αγγλόφιλοι, ανάμεσα στους οποίους και ὁ Ζωγράφος, αναμειγνύονται ἐνεργὰ στο ὀρλεανιστικὸ κίνημα. Καταρτίζεται ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ προθυμία τοῦ Καρόλου νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Νεμούρ⁶⁰ καὶ ἐτοιμάζονται ἐγγραφα, στὰ ὁποῖα ἐμφανίζεται σχεδὸν πάντα τὸ ὄνομα τοῦ Ζωγράφου. Αὐτὴ ἄλλωστε ἡ ἀνάμιξή του στο κίνημα, ποὺ ἐξυπηρετοῦσε τὰ γαλλικὰ συμφέροντα, ἔδωσε καὶ τὴν ἀφορμὴ στους συγχρόνους του νὰ τὸν χαρακτηρίσουν πολιτικὰ ἀσταθῆ καὶ ἐκπρόσωπο, πλὴν τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ τοῦ Κωλεττικοῦ κόμματος στὴν Ἑλλάδα⁶¹.

Ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ πλευρὰ ἴσως ἡ γαλλικὴ πρόταση νὰ ἦταν πλεονεκτική, μιὰ καὶ ἐγγυᾶτο κατὰ κάποιον τρόπο τὴν ἀνεξαρτησία τῆς χώρας, ἐνῶ ἡ προσφυγὴ στὴν προστασία τῆς Βρεταννίας παρασκεύαζε τὴν ὑποδούλωση σὲ ξένη δύναμη. Οἱ Ὀρλεανιστὲς ὅμως θὰ ἀποτύχουν. Καὶ ἡ ἐπίσημη Γαλλία δὲν ἦταν διατεθειμένη νὰ ἐπιτρέψῃ τὴ στέψη τοῦ Γάλλου πρίγκηπα, πρὶν ἡ Ἑλλάδα ὀργανωθῇ ἐσωτερικὰ σὲ συνταγματικὴ μοναρχία καὶ πρὶν ἐξασφαλίσῃ τὴν προστασία καὶ τὴ συνδρομὴ ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων⁶², ἀλλὰ καὶ στὴν Ἑλλάδα, ἡ σκέψη ὅτι ἴσως ἡ Ἀγγλία δυσανεστήθῃ, ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ συναίνεσις τῶν Ἀγγλῶν ἦταν ἀπαραίτητη πρὶν ἀπὸ ὁποιοδήποτε διάβημα, ἔκανε τὴν ἀνάπτυξη τοῦ ὀρλεανιστικοῦ σχεδίου νὰ ἀνακοπῇ⁶³. Βλέποντας οἱ αγγλόφιλοι τὴν ἀποτυχία τοῦ σχεδίου, θὰ ἰσχυριστοῦν τώρα πῶς ἡ συνεννόησή τους μὲ τὸ γαλλικὸ κόμμα ἐγίνε γιὰ νὰ χαλιναγωγηθοῦν τὰ πάθη καὶ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἔνωσις καὶ ἡ ὁμόνοια· πρόσθεταν συγχρόνως ὅτι ἡ συνεννόησις αὐτὴ δὲν συνεπάγονταν καὶ ἀπεμπόλισις τῶν ἀρχῶν τοῦ κόμματος, ὅπου ἀνῆκαν⁶⁴. Ἡ πραγματικὴ σκοπιμότητα τῆς συνεννόησις εἶναι ὥστόσο ἄλλη. Σκοπὸς τῶν αγγλοφίλων καὶ τοῦ Ζωγράφου ἦταν ἡ ἐνίσχυσις τῶν δικῶν τους τάξεων καὶ ἡ ἐξουδετέρωσις τῶν ἀντιδράσεων τοῦ ρωσικοῦ κόμματος, μὲ μέσο τὸν προσεταιρισμὸ τοῦ Ι. Κωλέττη⁶⁵.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ζωγράφος δὲν παρεκλίνει οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ ἀγγλικοῦ κόμματος. Ἡ πρόσκαιρη συμφωνία του μὲ τὸν Κωλέττη

60. Αὐτόθι, σ. 40 - 42.

61. T. H. PISCATORY, ἐνθ. ἀν., σ. 440.

62. Ν. Σ π η λ ι ἄ δ η, ἐνθ. ἀν., τ. Β', σ. 393 κ.έ. Ἀπάντησις τοῦ δούκα τῆς Ὀρλεάνης σὲ ἐρωτήματα ποὺ γραπτῶς τοῦ ἔθεσαν οἱ Ἕλληνες.

63. Βλ. Κ. Ρ ἄ δ ο υ, ἐνθ. ἀν., σ. 23, ὅπου καὶ παρατίθεται ἡ ἀποψη τοῦ Μαυροκορδάτου, ἡ ὁποία καὶ ἐξέφραζε τὴ γνώμη καὶ τῶν ἄλλων ὁμοφρόνων πολιτικῶν.

64. Ἰστ. Ἀρχ. Δ. Ρώμα, ἐνθ. ἀν., τ. Β', σ. 40—Π. Πατρῶν πρὸς Ἐπιτροπὴ Ζακύνθου, 1 Φεβρ. 1826.

65. Ν. Β λ ἄ χ ο υ, Ἡ γένεσις τοῦ ἀγγλικοῦ, γαλλικοῦ καὶ ρωσικοῦ κόμματος ἐν Ἑλλάδι, Ἀθ. 1939, σ. 20 - 21.

ἐξαφάνιζε τὸ μόνο πρόσκομμα γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἐπικράτηση τῶν ἀγγλοφρόνων—τὶς ἀντιδράσεις τοῦ ρωσικοῦ κόμματος. Συγχρόνως δὲν διακινδυνεύονταν τίποτε, γιατί ἦταν βέβαιο πὼς ἡ Γαλλία, χωρὶς τὶς προϋποθέσεις ποὺ ἀναφέραμε, δὲν θὰ ἐνέκρινε τὴν ἐκλογή τοῦ Νεμοῦρ καὶ δὲν θὰ τοῦ ἐπέτρεπε τὴν ἀποδοχή τοῦ στέμματος. Θὰ λέγαμε λοιπὸν ὅτι κι αὕτη ἡ πρόσκαιρη φιλογαλλικὴ πολιτικὴ τοῦ Ζωγράφου ἔκρυβε πολλὴ διπλωματία κι ἔξυπνο ὑπολογισμό, ἐνῶ προετοίμαζε τὸ θρίαμβο τῶν ἀγγλοφίλων στὴ Συνέλευση τῆς Ἐπιδαύρου καὶ τὴν πλήρη ἐπικράτησή τους στὸ κυβερνητικὸ σχῆμα ποὺ προέκυψε—στὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ.

Παράλληλα μὲ τὴν προσπάθεια τῶν Ὀρλεανιστῶν, τὸ 1825, τὴν κρίσιμη γιὰ τὸν ἀγῶνα χρονιά⁶⁶, παρατηρεῖται μιὰ γενικότερη στροφή πρὸς τὴν Ἀγγλία. Ἔτσι τὸν Ἰούλιο τοῦ 1825 ὑπογράφεται τὸ «*ὑπόμνημα ὑποτελείας*»⁶⁷ ἀπὸ τοὺς πρὶν σημαντικοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ἑλλήνων καί, φυσικά, ἀπὸ τὸν Ζωγράφο, ποὺ πρὶν λίγο μόλις καιρὸ ἀπέδινε ἰδιοτέλεια καὶ ψυχρὸ ὑπολογισμό σὲ κάθε ξένο ἐνδιαφέρον. Τὸ ἔγγραφο αὐτό, ποὺ ἡ ὑπογραφή του προκάλεσε πολλὲς ἐπικρίσεις ἀπὸ Ἑλλήνες καὶ φιλέλληνες, περιελάμβανε μεταξὺ ἄλλων: «*Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος δυνάμει τῆς παρούσης πράξεως ἐκθέτει ἐκουσίως τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῆς ἐαυτοῦ ἐλευθερίας, ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ὑπάρξεως ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον ὑπεράσπισιν τῆς Μεγάλης Βρετανίας*».

Τὸ ὑπόμνημα τῶν Ἑλλήνων ἔφερνε πολὺ κοντὰ τὸν πρωταρχικὸ στόχο τῆς Ἀγγλίας—τὴν ἀποτροπὴ δηλ. τῆς Ρωσίας ἀπὸ τὸ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἑλληνικὴ ὑπόθεση σὰ μέσο γιὰ τὴν προώθησή της⁶⁸. Ἐνῶ λοιπὸν δὲν ἀποδέχονται τὴν ἑλληνικὴ πρόταση, οἱ Ἀγγλοὶ ἀντιπροτείνουν τὴ μεσολάβηση τῆς χώρας τους καὶ στέλνουν πρεσβευτὴ στὴν Πόλη τὸν Stratford Canning, μὲ ἐντολὴ, στὸ πέρασμά του ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, νὰ συσχεφθῇ μὲ ἐκπροσώπους τῆς Κυβέρνησης γιὰ τοὺς ὅρους τῆς μεσιτείας. Στὴν Ἑλλάδα ἡ πιθανότητα τῆς μεσολάβησης χαιρετίστηκε μὲ ἐνθουσιασμό καὶ μετὰ ἀπὸ ἀμφιταλαντεύσεις, ἀντιπροτάσεις καὶ λογομαχίες⁶⁹, διορίστηκαν γιὰ τὴ συνάντηση ὁ Α. Μαυροκορδάτος, Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ἐκτελεστικοῦ, καὶ ὁ Ζωγράφος ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Βουλευτικοῦ Σώματος.

Στὴ συνάντησή τους μὲ τὸν St. Canning, στὸ τέλος Δεκ. 1825, οἱ δύο

66. Ἐκθεση τῆς κρίσιμης κατάστασης ἀπὸ τὸν Ζωγράφο στὸ Ἰστ. Ἀρχ. Δ. Ρώμα, ἐνθ. ἀν., τ. Β', σ. 72-74, 15 Μαρτ. 1826.

67. Γιὰ τὸ κείμενο τοῦ ὑπομνήματος βλ. Ν. Σ π η λ ι á δ η, ἐνθ. ἀν., τ. Β', σ. 374 κέ.· Σ π. Τ ρ ι κ ο ὕ π η, ἐνθ. ἀν., τ. Γ', σ. 301· Ἰστ. Ἀρχ. Δ. Ρώμα, ἐνθ. ἀν., τ. Α' σ. 529 κέ.

68. L. C o u r t n e y, «Canning and the Eastern Question», στὸ περ. The Nineteenth Century, ἀρ. 247, Σεπτ. 1897, σ. 376.

69. Ἀρχεῖα Κουντουριωτῶν, ἐνθ. ἀν., τ. Ε', σ. 470.

ἐμπειροί πολιτικοί ἄνδρες θὰ ἐπικαλεσθοῦν ἀνεπίσημα τὴ μεσιτεία τῆς Ἀγγλίας⁷⁰, τὴν ὁποία, ἐπίσημα πιά, θὰ ζητήσῃ ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῆς Ἐπιδάουρου. Ἔτσι ἡ Ἀγγλία θὰ καταστῇ ὄχι μόνο ὁ ἀποκλειστικός, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπίσημος ἐξουσιοδοτημένος ὑπερασπιστὴς τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ διορισμὸς τοῦ Ζωγράφου ὡς ἐκπροσώπου τοῦ Βουλευτικοῦ, ἀποδεικνύει ὅτι ἔχει τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν συναδέλφων του καὶ ὅτι ἐκτιμᾶται γιὰ τὴν εὐφυΐα του ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του. Οἱ ἔστω καὶ ἀνεπίσημες συνομιλίες, στὶς ὁποῖες ἔλαβε μέρος, ἄνοιξαν τὸ δρόμο στὴν ἐπίσημη ἐπὶ κλήση τῆς ἀγγλικῆς μεσιτείας στὴ Συνέλευσις τῆς Ἐπιδάουρου. Ὅπως καὶ ὁ ἴδιος ὁ George Canning ὁμολόγησε⁷¹, ἡ συζήτηση αὐτὴ ἀποτελέσσει τὴ βάση τοῦ μεγαλύτερου μέρους τῶν ὅρων τοῦ Πρωτοκόλλου τῆς 4ης Ἀπριλίου 1826. Ὅσα ἀνεπίσημα ἐλέγχθησαν βοήθησαν τὸν G. Canning νὰ διατυπώσῃ τὰ κύρια σημεῖα τῆς συμφωνίας του μετὰ τὴ Ρωσία⁷². Κι ὅταν ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῆς Ἐπιδάουρου ἐπικαλέστηκε πιά ἐπίσημα τὴ μεσιτεία, οἱ ὅροι ποὺ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ ἀποδεχθῇ, οὐσιαστικὰ δὲν ἦταν περισσότερο αὐστηροὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς, εἶχαν περιληφθῇ στὸ Πρωτόκολλο τῆς 4ης Ἀπριλίου 1826.

Η Γ' ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ - Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Ἡ Γ' Ἐθνοσυνέλευσις ἄρχισε τὶς ἐργασίες τῆς στὴν Ἐπίδαυρο, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1826. Στὴ νέα περίοδο ποὺ ἐγκαινιάζεται ὁ Ζωγράφος θὰ ἀγγίξῃ τὴν ἀκμὴ τῆς σταδιοδρομίας του μέσα στὸν αγώνα. Ἡ παλιά του ἐπιθυμία νὰ δῇ τὸν Α. Ζαΐμη στὰ πράγματα θὰ ἐκπληρωθῇ, καὶ ὁ ἴδιος θὰ ἀποκτήσῃ κοντὰ του ἐμπιστευτικὴ θέση.

Ἡ σπουδαιότητα τοῦ προσώπου τοῦ Ζωγράφου γιὰ τὸν Ζαΐμη καὶ τοὺς ἀγγλόφιλους φαίνεται ἤδη πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῶν συνεδριάσεων τῆς Συνέ-

70. Γιὰ τὰ πρακτικὰ τῆς συνάντησης βλ. Δ. Κ ο κ κ ί ν ο υ, Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, Ἀθ. 1956 - 1960, τ. ΙΧ, σ. 134 - 40. Αὐτόγραφο τοῦ Ζωγράφου, ὁ ὁποῖος καὶ κρατοῦσε τὰ πρακτικὰ, με ἐλάχιστες παραλλαγές, στὸ Μουσεῖο Μπενάκη, Σόμμεικτα, ἀρ. 61.1.

71. The Portfolio; or a Collection of State Papers and other Documents... Λονδ. 1836, τ. V, σ. 2 κέ. Ἀπὸ τὶς ὁδηγίες τοῦ George πρὸς τὸν Stratford Canning, 6 Σεπτ. 1826.

72. Τὸ Πρωτόκολλο τῆς Πετρούπολης ὑπεγράφη ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Ρωσία στὶς 23 Μαρτ. / 4 Ἀπρ. 1826. Οἱ δύο χώρες συμφωνοῦσαν νὰ προτείνουν καὶ στοὺς Ἕλληνες καὶ στοὺς Τούρκους τὴ μεσολάβησή τους γιὰ τὴ λήξη τοῦ πολέμου, μετὰ τὴν ἰδρυση αὐτονόμου Ἑλληνικοῦ Κράτους, φόρου ὑποτελοῦς στὸ Σουλτάνο. Γιὰ τὴ σημασία τοῦ Πρωτοκόλλου βλ. Μ. Θ. Λ ά σ κ α ρ ι, Τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα 1800 - 1923, Θεσ. 1948, τ. Α', σ. 61 - 63.

λευσης, όταν ο Ζωγράφος θα αποτελέσει μέλος μιᾶς ειδικῆς ἐπιτροπῆς. 'Η ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἐξετάζει τὰ ἐφοδιαστικά ἔγγραφα τῶν πληρεξουσίων, ἂν εἶναι νόμιμα ἢ ὄχι. Δὲν εἶναι ὅμως μόνο ἡ νομιμότητα ποὺ ἐνδιαφέρει τὸν Ζωγράφο καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς ἐπιτροπῆς. Γι' αὐτὸ θὰ ρωτήσῃ φανερὰ τὸν Ζαῖμη ἂν θὰ πρέπη νὰ ἐξετασθοῦν τὰ ἐφοδιαστικά καὶ κατὰ τὴ νομιμότητα καὶ κατὰ τὴν ποιότητα, «καὶ δὲν ἐννοεῖ διὰ τὴν ποιότητα, εἰ μὴ τὸ φρόνημα»⁷³ Φαίνεται λοιπὸν πὼς ὁ Ζαῖμης, καὶ μαζί του ὁ Ζωγράφος, ὑποδαύλιζαν τὴ διαίρεση καὶ δὲν ἐπέτρεπαν νὰ λάβουν μέρος στὴ συνέλευση παρὰ μόνο οἱ ὁμοφρονοῦντες καὶ ὅσοι ἦταν διατεθειμένοι νὰ ψηφίσουν ὅ,τι αὐτοὶ καὶ οἱ δικοὶ τους θὰ ὑπαγόρευαν. 'Η 'Εθνοσυνέλευση ἔτσι, ἦταν ἀπ' τὴν ἀρχὴ «χρωματισμένη», ἀποφασισμένη νὰ ὑπερψηφίσῃ τὶς ἀπόψεις τοῦ Α. Ζαῖμη καὶ τῶν ἀγγλοφίλων⁷⁴, πράγμα ποὺ προκύπτει καὶ ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις της καὶ ἀπὸ τὰ ψηφίσματά της.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν συνεδριάσεων ὁ Ζωγράφος θὰ λάβῃ ἐνεργὸ μέρος, προτείνοντας τὴν σύσταση ἑξὶ ἐπταμελῶν διαρκῶν ἐπιτροπῶν⁷⁵. 'Η α' ἐπιτροπὴ θὰ ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἐξέγερση χρηματικῶν πόρων, ἡ β' γιὰ τὴ σύσταση καὶ τὴν αὔξηση τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν ἀτάκτων στρατευμάτων, ἐνῶ ἡ γ' γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς ναυτικῆς δύναμης. 'Η δ' ἐπιτροπὴ θὰ ἦταν ὑπεύθυνη γιὰ τὸν ἀνασχηματισμὸ τῆς Διοίκησης καὶ τὴν ὀργάνωση τῶν Δικαστηρίων, ἡ ε' γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν θρησκευτικῶν ὑποθέσεων καὶ ἡ στ' θὰ ἀναλάβαινε τὴν μελέτη καὶ διεκπεραίωση τῶν γενικῶν ἀναφορῶν.

Οἱ προτάσεις αὐτὲς τοῦ Ζωγράφου θὰ γίνουν δεκτὲς ἀπὸ τὴ Συνέλευση καὶ ὁ ἴδιος θὰ συμμετάσχῃ στὴν δ' ἐπιτροπὴ τῆς ἀναθεώρησης τοῦ Πολιτεῦματος⁷⁶. Συγχρόνως ἀποφασίζεται ἡ σύσταση τῆς Διοικητικῆς 'Επιτροπῆς τῆς 'Ελλάδος, στὴν ὁποία δόθηκε πλήρης ἐλευθερία διοίκησης καὶ ὅλες οἱ ἐξουσίες συγκεντρωμένες. 'Η Δ.Ε. ἦταν ἐνδεκαμελὴς, μὲ πρόεδρο τὸν Α. Ζαῖμη καὶ Γενικὸ Γραμματέα τὸν Ζωγράφο⁷⁷.

'Η Συνέλευση λοιπὸν τελείωσε τὶς ἐργασίες της μὲ τὸ θρίαμβο τῶν

73. Ν. Σ π η λ ι α δ η, ἐνθ. ἀν., τ. Γ'. σ. 112.

74. «...Μεταβαίνουνσι...εἰς 'Επίδανρον, ν' ἀποφασίσωσι ὅ,τι τοὺς ὑπαγορεύσωσι τὰ ὄργανα τῆς φατρίας ὁ Τρικούντης, ὁ Ζωγράφος, ὁ Ζαῖμης, ὁ Λόντος, καὶ μετ' αὐτῶν ὁ Κολοκοτρώνης πεπεισμένους εἰς τὴν συνείδησίν του ὅτι ἐνεργεῖ διὰ τὴν κοινὴν σωτηρίαν...» (Αὐτόθι, τ. Β', σ. 537).

75. 'Α ν δ. Μ ά μ ο υ κ α, Τὰ κατὰ τὴν 'Αναγέννησιν τῆς 'Ελλάδος, Πειρ. 1839, τ. Ε', σ. 33-34· «Γενικὴ 'Εφημερίς τῆς 'Ελλάδος», ἀρ. 56-28 'Απριλ. 1826.

76. Γιὰ τὴν ἐπιτροπὴ αὐτὴ βλ. Α. Μ ά μ ο υ κ α, ἐνθ. ἀν., τ. Δ', σ. 63.

77. Γ. Δ η μ α κ ό π ο υ λ ο υ, ἐνθ. ἀν., σ. 191· 'Ι α κ. Β ι σ β ί ζ η, 'Η πολιτικὴ δικαιοσύνη κατὰ τὴν 'Ελληνικὴν 'Επανάστασιν μέχρι τοῦ Καποδιστρίου, 'Αθ. 1941, σ. 162 κέ.

αγγλοφίλων. Το νέο κυβερνητικό σχήμα της Ελλάδας είναι τώρα έντελως συγκεντρωτικό και κυριαρχείται από τη μερίδα του Α. Ζαΐμη και του Ζωγράφου. Η πράξη του Ιουλίου 1825—το υπόμνημα ύποτελείας— επικυρώνεται στη Συνέλευση και πραγματοποιείται απόλυτα ή επιθυμία του Ζωγράφου να δει το φίλο του Ζαΐμη επικεφαλής της Κυβέρνησης. Συγχρόνως, οι ανεπίσημες συνομιλίες του Ζωγράφου και του Μαυροκορδάτου με τον St. Canning στο τέλος του 1825, οδήγησαν στη σύσταση της Έπιτροπής της Συνελεύσεως⁷⁸, με την οποία η αίτηση της αγγλικής μεσιτείας βρήκε την επίσημη έκφρασή της.

Ο Ζωγράφος παραμένει Γεν. Γραμματέας της Διοικητικής Έπιτροπής, ένα είδος ύπουργού Προεδρίας της δικτατορικής αυτής κυβέρνησης, για λίγους μόνο μήνες. Στο μεταξύ διατηρεί πυκνή αλληλογραφία με την Έπιτροπή Ζακύνθου, στην οποία και εκθέτει τις άνησυχίες και τους φόβους του για την εξέλιξη του αγώνα⁷⁹. Στο τέλος του Ιουλίου 1826 θα παραιτηθεί από την Αρχιγραμματεία της Δ.Ε., ίσως διότι διαφώνησε κάπου με τον Ζαΐμη, ή, διότι θέλησε να αποφύγει την ανάμιξή του σε νέες διαφωνίες, τις οποίες έβλεπε να πλησιάζουν. Σε γράμμα του προς την Έπιτροπή Ζακύνθου, στις 16 Σεπτ. 1826⁸⁰, θα έπιτεθεί έναντιον του φίλου του Α. Ζαΐμη, καταλογίζοντάς του ύπεροψία και έλλειψη όρθης κρίσης. Στη συνέχεια ό Ζωγράφος θα κατηγορήσει τον Λόντο και τον Νοταρά για τυράννους, τον Δεληγιάννη για κακοήθη, τον Κολοκοτρώνη για άνόητο, τον Πετρόμπεη για άσυνεπή και φιλοχρήματο. «Όλοι οί άνωτέρω κύριοι συνήργησαν όσον ήμπόρεσαν δια να άπελπίσουν τον λαόν, ό όποιος έφθασε την σήμερον να τρομάξη περισσότερον την διαγωγήν των κυβερνούντων και των όπλαρχηγών παρά του έχθρου τας έπιδρομάς»⁸¹. Με τον τρόπο αυτό, της έπίθεσης έναντιον όλων, ό Ζωγράφος ισχυρίζεται ότι διαφωτίζει την Έπιτροπή Ζακύνθου, πού έχει σαν έργο της την έπαφή της άγωνιζόμενης Ελλάδας με το έξωτερικό. Άν και ό Ζωγράφος γνωρίζη καλά πώς έπιβάλλεται να έμφανισθεί ή Ελλάδα ίκανή για άυτοκυβέρνηση⁸², γράφει ώστόσο το γράμμα αυτό, πού άποτελεί λίβελλο κατά της κυβέρνησης.

78. Η Έπιτροπή αυτή ήταν 13μελής και το χρέος της ήταν να διαπραγματευθεί με το St. Canning το συμβιβασμό μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Το άρθρο 7 των όδηγιών όριζε ότι ή Έπιτροπή μπορεί να συγκατατεθεί για την έπικυρία της Πόρτας και για τη φόρου ύποτελεία της Ελλάδας.

79. Ιστ. Άρχ. Δ. Ρώμα, ένθ. έν., τ. Β', σ. 72-74. (15 Μαρ. 1826), σ. 214-15 (16 Μαΐου 1826), σ. 325-26 (11 Ιουλ. 1826).

80. Αυτόθι, τ. Β', σ. 484 κέ.

81. Αυτόθι.

82. Βλ. έπιστολή του Α. Λουριώτη προς το Ζωγάφο, όπου τονίζεται ή ανάγκη και ή άξία της ύπόληψης και της έμπιστοσύνης του κοινού. (Έθν. Ίδρ. Έρευνών, Άρχείο Λουριώτη, ΙΗ / κωδ. Ι, 64R-68V, 11/24 Σεπτ. 1826).

Τὸ Δεκέμβριο θὰ ξαναγράψῃ πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴ αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἓνα γράμμα ποῦ ἀπηχεῖ καὶ τὴ γνώμη τοῦ Α. Ζαῖμη. Πάλι θὰ καταφερθῇ ἐναντίον κάθε προσώπου ποῦ κινεῖται στὸν ἐλληνικὸ πολιτικὸ στίβο· σὲ ὅλους κάτι θὰ καταλογίσῃ καὶ θὰ τοὺς ἀρνηθῇ κάθε ἀξία καὶ δύναμη ἐπιβολῆς. Κανεὶς δὲν τοῦ φαίνεται ἱκανὸς νὰ σχηματίσῃ σταθερὴ κυβέρνησις, πράγμα ποῦ ἀπαιτεῖ ἡ ἐθνικὴ ἀνάγκη. Κι ὁ Ζωγράφος εἶναι ἀρκετὰ ἔμπειρος καὶ ἱκανὸς νὰ ἀντιληφθῇ, πόσο αἰσθητὲς γίνονται στὸ ἐξωτερικὸ οἱ ἀντιζηλίες καὶ οἱ ἀντιδράσεις καὶ σὲ τὶ μεγάλο κίνδυνο βρίσκεται ἡ ἐλληνικὴ ἀνεξαρτησία. Τὴν ἐπομένη χρονιά ὥστόσο θὰ σωθῇ ἡ κατάστασις καὶ μὲ τὴ Συνθήκη τοῦ Λονδίνου—6 Ἰουλίου 1827—θὰ τεθῇ ἡ βάση γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδας.

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΣΤΗΝ ΤΡΟΙΖΗΝΑ - Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΧΩΡΙΣ ΥΨΗΛΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Ἀπὸ τὸ τέλος ἤδη τοῦ 1826 ἔχουν συγκεντρωθῇ στὴν Αἴγινα, ἀλλὰ καὶ στὴν Ἑρμιόνη, πληρεξούσιοι ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴ σύγκλησις τῆς Ἐθνοσυνέλευσις. Οἱ δύο ομάδες ἀντιπροσωπεύουν διαφορετικὰ κομματικὰ συμφέροντα. Στὴν Αἴγινα συγκεντρώνεται τὸ παλιὸ Ἐκτελεστικόν, οἱ «κυβερνητικοὶ» — Ζαῖμης, Τρικούπης, Ζωγράφος κ.τ.λ.— μέλη τῆς φατρίας καὶ ἀγγλόφιλοι. Στὸ Καστρί (Ἑρμιόνη) ἀπ' τὴν ἄλλῃ μεριά, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φατρίας Κολοκοτρώνης, συμπράττοντας μὲ τὸν παλιὸ τοῦ ἐχθρό, τὸν Κουντουριώτη⁸³, προσπαθοῦν νὰ ἐξασθενίσουν τὴν ἐπιρροή τῆς Κυβέρνησις. Ὁ Ζωγράφος, γράφοντας πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴ Ζακύνθου, θὰ προσπαθῇ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴ σύμπραξι Κολοκοτρώνη καὶ Κουντουριώτη, ἀναλύοντας τὴν πολιτικὴ τοῦ καθ' ἑνός⁸⁴, καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ πῶς

83. ...«Τὰ κινήματά των (τῶν Κουντουριωτῶν) ταῦτα πηγάζουν ἀπὸ τὸν ὅποιον ἔχουν κατὰ Ζαῖμη, Τομπάζη καὶ Μπουντούρη μίσος, καὶ δι' ἄλλους λόγους καὶ διὰ τὴν ἀκυρωθεῖσαν ἐκποίησιν τῆς ἐθνικῆς γῆς κατ' ἐξοχὴν... ἀποτείνονται δὲ εἰς τὴν κατάθλιψιν τῶν ρηθέντων κυρίων, εἰς τὴν ἐπικύρωσιν καὶ ἐξακολούθησιν τῶν ἐκποιήσεων τῆς γῆς, εἰς τὸ νὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν... Πρὸς ταῦτα δὲ ἀποτεινόμενοι... ψευδοπολιτεύονται μὲ τὸν Κολοκοτρώνην... (Ἰστ. Ἀρχ. Δ. Ρώμα, ἐνθ. ἀν., τ. Β'. σ. 598 κέ. — Ζωγράφος πρὸς Ἐπιτροπὴ Ζακύνθου, 26 Δεκ. 1826).

84. «Ὁ Κολοκοτρώνης... ἐφαντάσθη ὅτι καὶ αὐτὸς ἡμπορεῖ νὰ στερεώσῃ, καὶ τὴν στρατιωτικὴν μὲ τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν νὰ ἐνώσῃ, ἂν ἐκατόρθωνε νὰ σχετισθῇ μὲ τοὺς πολιτικοὺς μηχανορράφους καὶ νὰ ἐνδυθῇ τοῦ γέροντος νομοθέτου τὸν μανδύαν... Ὁ Κουντουριώτης εἶχε παλαιὰν καὶ ριζωμένην ἀντιπάθειαν ἐναντίον τινῶν συμπατριωτῶν του, μελῶν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως... (καὶ ἐνόμιζε) ἀνόρθωσιν τῆς ἰδικῆς του ὑπολήψεως τὴν πτώσιν καὶ ἀμαύρωσιν τῆς ὑπολήψεως ἐκείνων...», (Π. Μ. Κ ο ν τ ο γ ι ἄ ν ν η, Ἱστορικὰ ἐγγράφα ἀναφερόμενα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν, Ἀθ. 1927, σ. 150-51 — Ζωγράφος πρὸς Ἐπιτροπὴ Ζακύνθου, 19 Ἰουν. 1827).

ή νόμιμη συνέλευση είναι αυτή που έτοιμάζεται στην Αίγινα, τόπο ασφαλή και κεντρικό.⁸⁵

Οι δύο ωστόσο ομάδες των πληρεξουσίων, ή μιὰ στην Αίγινα και ή άλλη στην Έρμιόνη, υποστήριζαν ή κάθε μία τή δικιά της νομιμότητα και απηύθυναν διάφορες κατηγορίες ή μιὰ στην άλλη, όπως και ευθύνες για τή διαίρεση των Ελλήνων, για συνεργία στη σπουδαρχία και τήν ιδιοτέλεια. «*Η καθ' αυτό οὐσία τῆς διαιρέσεως συνίστατο εἰς τὸ ἀσκηώσου σὺ διὰ τὰ καθήσω ἐγώ, ὅστις ὑποπιεζόμενος μῆποτε ἀναλαβὼν πάλιν ἀρχὴν καὶ δύναμιν θελήσης νὰ μὲ ἀντεκδικηθῆς, θέλω φροντίσει νὰ σὲ κατατρέξω ὅσον δύναμαι*»⁸⁶.

Τελικὰ ή Γ' Ἐθνικὴ Συνέλευση ἄρχισε τὶς ἐργασίες της γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ στὴν Τροιζήνα, τὸ Μάρτιο τοῦ 1827. Μετὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Καποδίστρια ὡς κυβερνήτη—στὴ συνεδρίαση τῆς 30 Μαρτίου⁸⁷—διορίστηκε 12μελὴς ἐπιτροπὴ ἀναθεωρητικὴ τοῦ συντάγματος, στὴν ὁποία λαβαίνει μέρος καὶ ὁ Ζωγράφος. Τὴν ἐπομένη ὥστόσο τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὁ Ζωγράφος ὑποβάλλει τὴν παραίτησή του, διότι θεωροῦσε ἀδύνατη τὴ σύνταξη ἐνὸς συντάγματος μὲ πολύχρονη διάρκεια μέσα σὲ λίγες μόνο μέρες⁸⁸.

Μετὰ τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ ἀναθεώρησης τοῦ συντάγματος ὁ Ζωγράφος δὲ συμμετέχει ἐνεργὰ στὰ πολιτικὰ πράγματα, ὡς τὸ τέλος τοῦ 1827—ἢ τουλάχιστο δὲν ἀναλαμβάνει «ὄπουργήματα». Ὁ Α. Ζαΐμης φαίνεται ὅμως πὼς κάνει ἐνέργειες γιὰ νὰ τὸν προωθήσῃ σὲ ἀξιώματα, καὶ συχνὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ζωγράφου συνδέεται μὲ ὀργανώσεις «ἀντικαθεστωτικές» θὰ λέγαμε, καὶ μὲ φιλονεικίες γιὰ πολιτικὰ πόστα⁸⁹. Συγχρόνως μοιάζει νὰ ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ κίνηση τοῦ Ζαΐμη καὶ τῶν δυσαρεστημένων ἀγγλοφίλων, μὲ σκοπὸ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἔξωση τῆς κυβέρνησης (Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς) καὶ τὴ δική τους ἀποκατάσταση στὴν ἀρχή⁹⁰. Ἄν ὅμως πραγματικὰ σχεδιάζονταν κάτι τέτοιο, δὲν εἶχε συνέχεια καὶ φυσικὰ οὔτε ἐπιτυχία.

85. Ἰστ. Ἀρχ. Δ. Ρώμα, ἔνθ. ἀν., τ. Β', σ. 598 κέ. — Ζωγράφος πρὸς Ἐπιτροπὴ Ζακύνθου, 26 Δεκ. 1826.

86. Π. Μ. Κ ο ν τ ο γ ι ἄ ν ν η, ἔνθ. ἀν., σ. 152—Ζωγράφος πρὸς Ἐπιτροπὴ Ζακύνθου, 19 Ἰαν. 1827.

87. Ἀ ν. Μ ἄ μ ο υ κ α, ἔνθ. ἀν., τ. Ζ', σ. 68.

88. Λίγο ἀργότερα θὰ ὑποβάλουν παραίτηση καὶ ὁ Σ. Τρικούπης, Α. Πολυζωίδης, Ἐμ. Ἀντωνιάδης καὶ Π. Ὀμηρίδης—ὅλοι μέλη τῆς ἐπιτροπῆς—γιὰ τὴν ἴδια αἰτία. (Αὐτόθι).

89. Ἀρχεῖα Κουντουριωτῶν, ἔνθ. ἀν., τ. Η', σ. 238 - Π. Πολύδωρος πρὸς Γ. Κουντουριώτη, 16 Μαΐου 1827.

90. Γεν. Ἀρχ. Κράτους, Ἀρχεῖο Μαυροκορδάτου, Φ. 13, ἀρ. 3845 - Α. Λιβερόπουλος πρὸς Μαυροκορδάτο, 3 Σεπτ. 1827.

Στις 21 Σεπτεμβρίου 1827, στη Γενική Έφημερίδα της Ελλάδας⁹¹, δημοσιεύεται έκτενές άρθρο του Κ. Μαυρονικόλα, που δεν είναι άλλος από τον Ζωγράφο⁹². Σε προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας⁹³ είχε δημοσιευθεί προκήρυξη του Κολοκοτρώνη προς τους Πελοποννήσιους, με την οποία τους γνωστοποιούσε τη σύναψη της συνθήκης της 6 Ιουλίου 1827⁹⁴, με σκοπό να τους ἐγκαρδιώσει και να δώσει καιρό στις δυνάμεις να λάβουν μέτρα ώστε να εκπληρώσουν τους όρους⁹⁵. Ο Γενικός Αρχηγός (Κολοκοτρώνης) παρότρυνε τους Μοραίτες να τρέξουν στα στρατόπεδα, που ο ίδιος είχε οργανώσει και να εξακολουθήσουν τον πόλεμο. Σαν απάντηση στην προκήρυξη του Κολοκοτρώνη ο Ζωγράφος γράφει το άρθρο του και το επιτίθεται δριμύτητα. Τον κατηγορεί ότι, κοινοποιώντας την συνθήκη, ἐπεμβαίνει στα χρέη της Κυβέρνησης, ἐπεμβαίνει σε υποθέσεις ξένες για ένα στρατιώτη. Συγχρόνως του καταλογίζει παρατυπίες στις περιодίες του στο Μοριά. Για το Ζωγράφο όλοι οι στρατιώτες είναι ληστές κι οί κάτοικοι μένουν χωρίς προστασία. Ο Γεν. Αρχηγός, όταν θέλησε να ἐμπνεύσει την ἔνωση και να συστήσει καλή διαγωγή, ξεχνοῦσε πως «...δ λαός ὀλίγον ὠφελεῖται, ὀλίγον κινεῖται ἀπὸ τὰς καλὰς πλὴν ἀφηρημένας φράσεις, ὅταν αἱ καλαὶ πράξεις, τὰ καλὰ παραδείγματα δὲν συνοδεύουν, δὲν ἐνισχύουν τὰς ἠθικοπολιτικὰς παραγγελίας»⁹⁶.

Ἡ διατριβὴ αὐτὴ τοῦ Ζωγράφου στὴν Γεν. Έφημερίδα, τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1827, εἶναι καὶ ἡ τελευταία εἰδηση, ἡ ὕστατη παρουσία του στὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς Ελλάδας, ὡς τὴν ἀφιξὴ τοῦ Καποδίστρια. Τελειώνοντας τὸ 1827 θὰ βρῇ τὸ Ζωγράφο «μακρὰν ὑπουργηγμάτων»⁹⁷, μὰ διαπρεπὴ καὶ ἔμπειρο πολιτικὸ ἄνδρα, ἔτοιμο γιὰ τὴν ἀνάληψη ὑψηλοτέρων ἀξιωμάτων.

Κρίνοντας ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Ζωγράφου μέσα στὰ ἑπτὰ αὐτὰ χρόνια τοῦ ἀγώνα, εὐκόλα μποροῦμε νὰ τὸν θεωρήσουμε ἱκανό, ἴσως καὶ ὥριμο

91. «Γενική Έφημερίς της Ελλάδος», ἀρ. 61 - 21 Σεπτ. 1827.

92. Βλ. σ. 84 τῆς ἐργασίας αὐτῆς.

93. «Γεν. Έφημ.», ἀρ. 57 - 7 Σεπτ. 1827.

94. Γιὰ τὴ σημασία τῆς συνθήκης βλ. Μ. Θ. Λάσκαρι, ἐνθ. ἀν., σ. 63-64.

95. Ν. Σπηλιὰς, ἐνθ. ἀν., τ. Γ', σ. 425.

96. «Γεν. Έφημ.», ἀρ. 61 - 21 Σεπτ. 1827. Ἀπάντηση στὸ ἄρθρο τοῦ Ζωγράφου δημοσιεύει ὁ Ἄν. Λιούμης στὸ τεῦχος 65 τῆς «Γεν. Έφημ.». Ὁ Λιούμης ὑποστηρίζει τὸ ἄδικο τοῦ Ζωγράφου, ἐκθειάζει τὸν Κολοκοτρώνη καὶ τονίζει τὴν ἀξία τῶν στρατιωτῶν γιὰ τὸν ἀγώνα.

97. Έκφραση τοῦ Α. Λουριώτη σὲ γράμμα του πρὸς τὸν Ζωγράφο. (Έθν. Ἰδρ. Έρευνῶν, Ἀρχεῖο Λουριώτη, Φ. ΙΘ'/Π, 1 Μαΐου 1827).

πολιτικό. Κάποτε μᾶς εκπλήσσει ἡ εὐθυκρισία του καὶ ὁ ὀρθολογισμός του· κάποτε πάλι δὲν θὰ διστάσουμε νὰ τοῦ καταλογίσουμε ὑπερβολικὴ φιλοδοξία καὶ ἀσυνέπεια. Παρουσιάζει λοιπὸν στὴ συμπεριφορὰ του μιὰ βασικὴ ἀντίφαση. Ἐνῶ διαθέτει μὀρφωση καὶ ἱκανότητες, ὀξύτητα στὸ πνεῦμα, βάθος καὶ σιγουριά στὴ σκέψη, ἐνῶ ἀκτινοβολεῖ ἀναμφίβολα τὸ ἰδιαίτερο ἐκεῖνο εἶδος παιδείας τῶν δυτικοθερμεμένων Ἑλλήνων καὶ ἀναπτύσσει εὐρὸν κύκλο σχέσεων, ὥστόσο συχνὰ ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ἡ φιλοδοξία δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐμπλοκὴ του σὲ φατριασμοὺς καὶ μονομερεῖς κομματισμοὺς.

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἐρμηνεύσουμε τὶς ἀντιφάσεις αὐτὲς στὴν πολιτικὴ δράση τοῦ Ζωγράφου εἶναι, νομίζω, ἡ ἐξέταση ἐκείνων τῶν παραγόντων, ποὺ ἐμφανίζονται κοινοὶ σὲ ὅλους τοὺς δυτικοφερμένους πολιτικούς. Ἡ ἐπίδραση τῶν παραγόντων αὐτῶν εἶναι στὸν Ζωγράφο ἐμφανής, ἔτσι ποὺ νὰ κάνῃ τὴν περίπτωσή του σχεδὸν τυπικὴ.

Εἶναι λοιπὸν κοινὸ γνῶρισμα σὲ ὅλους τοὺς φωτισμένους ἐκ δυσμῶν Ἕλληνες, ποὺ ἀνέπτυξαν δράση στὴν Ἑλλάδα, ἓνας βαθὺς διχασμός. Ἡ παιδεία καὶ τὰ ἰδανικά τους ἔχουν ἀποφασιστικὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴ δυτικὴ σκέψη καὶ πραγματικότητα. Αὐτὴ ἡ σκέψη ὅμως καὶ αὐτὴ ἡ πραγματικότητα ἦταν, στὸ περισσότερο μέρος τους, ὄχι μόνο ξένες ἀλλὰ καὶ ἐχθρικὲς στὴν ἄλλη πραγματικότητα τοῦ ἀγωνιζομένου ἔθνους. Συγχρόνως, τὰ δυτικὰ πρότυπα δὲν ἐπέτρεπαν στοὺς πολιτικούς μας νὰ κατανοήσουν τὰ καίρια προβλήματα τοῦ ἀγῶνα καὶ τοῦ ἔθνους, στὴν πραγματικὴ τους ἔκταση. Ἐτσι καὶ ἡ πρακτικὴ τους στὰ πλαίσια τοῦ ἀγῶνα ἦταν χωρὶς βαθύτερη ἐπαφὴ μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ, πολεμικὴ ἔνταση ποὺ διαπερνοῦσε τὸ ἔθνος.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἡ στρατιωτικὴ ἡγεσία ποὺ ξεπήδησε ἀπὸ τὴν ἐπανάσταση, ἐνῶ διέθετε σωστὸ ἔνστικτο, δὲ μπορούσε ὥστόσο, λόγῳ κυρίως τῆς ἑλλειψης εἰδικῶν γνώσεων, νὰ χειρισθῇ τὰ πολιτικὰ πράγματα τοῦ τόπου· μοιραῖα λοιπὸν προσέβλεπε στοὺς δυτικοθερμένους πολιτικούς μὲ αἰσθήματα ἀνάμικτα, θαυμασμοῦ, καχυποψίας καὶ φθόνου.

Τέλος ἡ παλιὰ ἡγεσία τοῦ τόπου, αὐτὴ ποὺ δημιουργήθηκε στὰ 400 χρόνια τῆς σκλαβιάς, ἦταν προσκολλημένη στοὺς ὅρους ἀκριβῶς ποὺ τῆς ἐπέτρεπαν νὰ ἀνέλθῃ, μέσα στὰ πλαίσια τῆς τουρκικῆς διοίκησης. Δὲν ἔλειπε ὁ πατριωτισμός, ἔλειπε ἡ δυνατότητα νὰ κατανοήσῃ ἡ κάστα ἐκείνη τῶν προκρίτων καὶ τῶν ἄλλων τοπικῶν παραγόντων, ὅτι ἡ ἐπανάσταση ἀνῆκε σὲ ὅλο τὸ ἔθνος καὶ ὄχι στὸ τμῆμα ἐκεῖνο τῆς Ἑλλάδας, ποὺ εἶχαν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροή τους.

Ἐτσι ὁ Ζωγράφος καὶ οἱ ἄλλοι μορφωμένοι Ἕλληνες πολιτικοί, βρέθηκαν παγιδευμένοι ἀπὸ μιὰ πραγματικότητα ποὺ ὑπερέβαινε τὶς δυνατότητές τους· πραγματικότητα ποὺ ἡ μὀρφωση, ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ νοο-

τροπία τους δὲν μπορούσε νὰ κατακτήσῃ. Ἀξιοποίησαν λοιπόν, σὲ ὑπερβολικὴ μάλιστα δόσῃ, τὶς ἱκανότητες ποὺ ἀπέκτησαν στὸ ἐξωτερικόν· τὴ γραφειοκρατικὴ δεινότητα μέσα στὰ περίπλοκα ὀργανωτικὰ πλαίσια, ποὺ οἱ ἴδιοι κατασκεύασαν γιὰ νὰ ἀνέλθουν καὶ ποὺ ἀντανακλοῦσαν καὶ τὴ δυτικοφερμένη οὐτοπία καὶ τὸ ἀταβιστικὸ ἔνστικτο τοῦ κοτζάμπαση. Μέσα στὴ μαχόμενη τάξη δὲν ἦταν δυνατό νὰ ἐνταχθοῦν, γιατί δὲν ἦταν πολεμιστές· οὔτε ὅμως ἤθελαν, οὔτε καὶ μπορούσαν, νὰ μένουν δίχως ἐπιρροή. Ἐτσι δούλεψαν πρὸς τὴ μοναδικὴ κατεύθυνση ποὺ τοὺς ἦταν ἀνοιχτή, τὴ συμμαχία μὲ τὰ τοπικὰ στελέχη τῶν φατριῶν, τοὺς προκρίτους, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν ἔτσι ἓνα στήριγμα στὸν ἴδιο τους τὸν τόπο. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ δράση τους ἐπέβαλε μιὰ σχεδὸν τραγικὴ παραμόρφωση στὶς ἀρχές τους καὶ ἡ φιλοδοξία τους, ὅπως καὶ ἡ ἀναμφισβήτητη δεξιότητά τους, δεσμεύτηκε μέσα στὶς ἀτέλειωτες συνομωσίες, στὴ μικροπολιτικὴ καὶ τὴν ἀντίφασή.

Μὴν ἔχοντας συλλάβει τὴν πραγματικότητα τοῦ ἔθνους στὴν προοπτικὴ τῆς, μὴ μπορώντας νὰ συμμετάσχουν συνειδητὰ στὴν κοσμογονία τῆς, στάθηκαν ἀλλοτριωμένοι μέσα στὴ δίνη τοῦ ἀγῶνα, μὲ τὰ ἔτοιμα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ σχήματά τους καὶ τὴν ἔμφυτη δεξιότητά τους, ἄλλοτε ἄγγελοι ἄλλοτε διάβολοι, ἀλλὰ πάντοτε προβληματικοί, κρύβοντας μέσα στὴν παρουσία τους ὅλο τὸ δράμα τῆς νεώτερης ἱστορίας μας· ἄξιοι νὰ ἐρευνηθοῦν καὶ νὰ ἐρμηνευθοῦν, πραγματικοὶ ἄνθρωποι —κλειδιά γιὰ τὴν κατανόηση τῶν προβλημάτων τῆς ἱστορίας μας, ἕως τὰ σήμερα.—